

Koronavirüs artık bir işçi emekçi hastalığıdır! Salgına karşı fabrika, iş yeri ve hastane komiteleri!

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2020 / Sayı: 135

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar ve HT Solar, Bilecik Accurate Wheels, Bursa Renault, SCM ve Tofaş, İzmir Dalan fabrikalarından, Tuzla tersane, Ankara ve Eskişehir belediyelerinden, Grup Tekstil direnişinden işçiler

Sayfa: 2-3

YÜKLEN EMEKÇİ BARİKATI AŞ!

Ekmek ve hürriyet barikatının ardında

Merkez Bankasında dövizler suyunu çekip, Türk parası pul olunca, yabancı sermaye haydi bana eyvallah deyip ülkeden kaçmaya başlayınca, Erdoğan düğmeye bastı faizleri artırdı. Bir sermaye partisinin lideri olarak sınıfsal karakterinin gereğini yaptı. Bu, yerli ve yabancı sermayenin isteği. Millet İttifakı'nın da ısrarla savunduğu bir politikaydı. Ancak sermaye bu adımları yeterli görmüyor. Devamının gelmesini, faiz artışının faturasının emekçi halka kesilmesini istiyor. Erdoğan, "acı reçete" diyerek sermayenin çıkarları için siyasi sorumluluk yüklenmeye de hazır olduğunu söylüyor. Ama bu da yetmiyor. Yerli ve yabancı sermaye garanti istiyor. IMF'ye gidin diyor. Erdoğan ise şimdilik garanti benim diyor. İstibdad rejiminin sermayenin çıkarlarını koruyacağına dair teminat veriyor, garanti makamı olarak da "yerli IMF" olarak sarayı gösteriyor.

İşte Erdoğan'ın reform söyleminin arkasındaki yalın gerçek budur. Bundan gayri hukuk, demokrasi, insan hakları laflarının hepsi boş. Erdoğan, "reform görüşmeleri" adı altında Berat Albayrak'ın halefi Lütfi Elvan ile Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'ü, patron örgütleri TÜSİAD, TOBB ve MÜSİAD'a boşuna göndermiyor. Ve yine aynı "reform" kapsamında Süleyman Soylu'nun jandarma ve polisleri hakkını arayan işçilerin karşı-

na barikat kuruyor, metal işçisine, maden işçisine copla, gazla, plastik mermiyle saldırıyor. Bu nasıl reform demeyin! Burjuvanın reformu böyle olur!

İşçinin hukuktan beklentisi, sendikalaştığında Anayasa'ya, İş Kanunu'na, Ceza Kanunu'na, İLO sözleşmelerine aykırı şekilde işten atılmamak, ücretsiz izne çıkartılmamak. Patrona, işçiye iftira atma özgürlüğü tanıyan İş Kanununun 25/2 maddesinin kaldırılması. Hileli iflas eden şirketin alacaklıları arasında sıranın devletin, bankaların ardından en sonda kendilerine gelmemesi, maaşını, tazminat hakkını namerde yedirmemek! Patronun vergileri silinirken, açıklık sınırının altındaki maaşının altıncı aydan sonra vergi dilimiyle dilim dilim doğranmaması! Patronlar kâr etsin diye toplu taşımada, fabrika tezgâhında Korona olmamak, ailesine sevdiklerine hastalık bulaştırmamak!

Halk, ekmek ve hürriyet istiyor! Para babaları faizle kasalarını doldururken sifhat yapamayan esnaf kepenk kapatıyorsa, köylü tefecinin insafına terk ediliyorsa, mafya babaları at oynatırken, tehditler savururken, vatandaşlar sokak röportajında konuştuğu için, sosyal medyada paylaşım yaptığı için baskı görüyor içeri atılıyorsa, yerli ve yabancı sermayenin önüne kırmızı halılar seriliyor işçinin karşısına barikatlar dikiliyorsa, ortada

reform falan yoktur sermayenin halka karşı darbesi vardır.

Bu darbeye karşı emekçi halk için lobi yapacak, hükümete baskı yapacak iş adamları derneği, yabancı ülke konsoloslukları olmadı, olmayacak. Baksanıza sermayenin muhalefet partileri bile Erdoğan'ı yeterince liberal olmamakla eleştiriyor. Kendine uygar, demokrat havası veren, bazılarının saflıkla demokrasi beklediği Amerika'nın, Kanada'nın, Almanya'nın, İsveç'in şirketleri ucuz işgücü sömürüsüne devam etmek için memleketin işçisini Erdoğan'ın, Soylu'nun polisine jandarmasına dövdürtüyor.

O hâlde emekçi halk ekmek ve hürriyet için kendi göbeğini kendi kesecektir. Gebze'de metal işçisinin, Ermenek'te Soma'da maden işçisinin yaptığı gibi barikatların üstüne üstüne yürüyeceğiz! Ama mücadeleyi büyütürsek, ayrı gayrı demeden birleşerek, metal işçisinin, maden işçisinin yanına tekstil işçisini, kamu emekçisini katarak, her barikatta her kavgada en öne çıkan emekçi kadınları izleyerek daha güçlü yükleneyeceğiz!

Halkı, sermayenin, emperyalizmin, istibdadın barikatlarının karşısında emeğin öncülüğünde birleşmeye çağırıyoruz. Ekmek ve hürriyet için gelin hep birlikte yüklenelim ve barikati aşalım!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Mücadele etmekten başka şansımız yok

Yoldaşlar merhaba, öyle bir dünyanın içinde yaşıyoruz ki patronlara anayasayı delmek de dahil her türlü hukuksuzluk serbestken işçiye anayasal haklarını kullanmak bile yasak. Bunu HSK, Baldur Süspansiyon ve Özer Elektrik işçilerine sadece anayasal haklarını kullanarak sendikalaştıkları için yapılan zulme bakarak görebiliyoruz. İşten atılan, ücretsiz izne çıkarılan yani sendikalaştıkları için açığa mahkûm edilen arkadaşlarımız yine anayasal haklarını kullanarak Ankara'ya yürümek istediklerinde ise polis copu ve göz altılarla karşılaştılar.

İşçiye serbest olan tek bir şey var o da salgın koşullarında sokağa çıkma yasaklarında bile fabrikalara giderek çalışmak. Biz fabrikamızda geçtiğimiz günlerde bir arkadaşımızı Koronavirüs yüzünden kaybettik. Arkadaşımız

kendini hasta hissetmesine rağmen parası kesilmesin diye işe gelmek zorunda kaldı. Hastaneye kaldırıldığında artık makinaya bağlı olmadan nefes alamaz durumdaydı. İşte biz işçilerin kaldığı ikilem bu. Ya fabrikalara gidip virüsten öleceğiz ya da gitmeyip aç kalacağız. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. Bu ikilemden tek

bir çıkış yolu var o da birlik olup mücadele etmek. Biz sendikalaştık. Her türlü bedeli ödemeyi göze aldık ve örgütlendik. Fabrikamızdaki düzen yavaş yavaş değişmeye başlıyor fakat bu sömürü

düzeni devam ettiği sürece biz işçiler tam anlamıyla kurtulmuş olmayacağız. O zaman dalga dalga büyüyelim. Fabrikalarda, işyerlerinde örgütlene- lim, birleşelim. Sonra da hep birlikte bu sömürü düzenine son verelim. Hayatta kalmak, geleceğimizi kurtarmak istiyorsak başka şansımız yok.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

HT Solar Fabrikasından Anayasal haklarını kullanarak sendikamıza üye olan Systemair Hsk, Özer Elektrik ve Baldur fabrikalarındaki işçi arkadaşlarımıza selam olsun. Bu kadar hukuksuzluk ve sömürü içinde örgütlenerek sendikamıza gelen CT otomotiv ve Chen Solar işçi arkadaşlarımızın adına çok sevindim. Ülkemizdeki var olan salgınla başa çıkmaya çalışırken ölmeden evine ekmek götürmek isteyen biz işçiler her geçen gün kapitalist sistemin daha da ürkütücü sömürüsüne maruz kalıyoruz. Çalışmadan salgından korunsak açlıktan öleceğiz. Evimize ekmek götürmek, çocuklarımıza geleceğini kurmak için gitsek virüsten öleceğiz.

HT Solar fabrikasında otomasyon kurulumu devam etmekte. Uzun bir süreç olacağı söylenmişti. Fakat bu süreçte fabrikada çalışanlara dönüşümlü olarak ücretli izin veriliyordu, ta ki yönetim tarafından esnek çalışma sistemine geçmek, pazar günü de fabrikayı tam kapasiteli çalışması için hazırlanan plana kadar. Sendikamız ilkelerinde esnek çalışmanın kabul edilemez olmasından kaynaklı sendikamız yapılan teklifi kabul etmedi. Bunun akabinde verilen idari izinler iptal edildi ve herkes fabrikaya çağırıldı. Şu anda fabrikada tam kapasite çalışıyoruz, işler yolunda üretim ilerliyor. Salgın ülkede arttığı gibi günden güne fabrikalar içerisinde de artıyor fabrikada alınan sosyal mesafe, dezenfektan gibi tüm önlemler bizde de uygulanıyor hem de sıkı bir şekilde ama yeterli mi değil!

Devlet kesin ve eşit herkesi koruyacak önlemler almalı, biz işçileri patronların iki dudağının arasına bırakmamalıdır. İşsiz kalmaktan, aç kalmaktan korkmadan salgınla mücadele etmeliyiz. İşçilerin sağlığını ve işini koruyan kollayan kanunlar çıkarılmalı. Biz HT Solar işçileri biliyoruz ki her zaman işçinin dostu yine işçidir derdini paylaşan sıkıntısına ortak olan ekmeğini bölüşen. Her koşulda yan yana birlik olmak ve mücadele etmekten gayri başka yolumuz yok. Ya hep beraber ya hiçbirimiz.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

İşçi sınıfının yanında olan bir sendika yönetimine ihtiyacımız var!

Fabrikada pozitif vaka sayısı artmaya devam ediyor. Vakaların artmasında dolayı her bölümde eleman eksikliği yaşanıyor. Eksikliği gidermek için neredeyse herkes mesaiye kalmak zorunda bırakılıyor. Eleman eksikliği olan yerlere de altı aylık sözleşmeli işçi alımı yapılmaya başlandı. Birçok arkadaşımız evde iken bazı semptomların oluştuğunu test yaptırmaya gideceğini söylediğinde UET şefleri tarafından "adam eksikimiz var, yarın gidersen" denerek işe çağırılıyor. İnsan sağlığını önemsemiyorlar. İşçilerin sağlığını de-

ğil üretimi düşünüyorlar.

Fabrikada diğer gündem ise, Türk Metal Sendikası Emek Şubesi'nin 2. Olağan Genel Kurulu delege seçiminin yapılacağı tarih açıklandı. 2015 eyleminde en önemli taleplerimizden biri sendika içi demokrasinin ve sendika seçme özgürlüğünün olmasıydı. Birleşik Metal'e üyelik süreci tamamına ermeden bitti. Ama Türk Metal bünyesinde temsilciler seçimle belirlenmeye başladı. Bu da bir kazanımdı. İlk seçimimizi dört sene önce yaptık. İyisiyle, kötüsüyle bir dönemi bitirdik. Şimdi ise yeni bir döneme giriyoruz. Reno işçisi olarak istediğimiz sendikacı, temsilci, yönetici nasıl olmalı?

Öncelikle işçi ama öncü bir işçi olmalıdır. Gözlerden uzak, kapalı kapılar ardında, sendika binasındaki lüks odasında, kendine tahsis edilen arabasında, özel yemekli toplantılarda, kulis çalışmalarında değil; fabrikalarda, işyerlerinde işçilerle, onların derdlerini, sorunlarını dinlerken, çözümler üretir-

ken görülmelidir. Sendikacı işçi önderi olmalıdır. Sınıf bilinciyle hareket edip sınıf sendikacılığına inanmalıdır. Temsil ettiği sınıfın çıkarları için mücadele etmelidir. Kendi çıkarı için değil, işçi sınıfının çıkarları için mücadelemelidir. Sendikacılığı bir kazanç kapısı, bir meslek olarak görmemelidir. Önyarıdan uzak, eleştiriyeye açık olmalı, tabanın sesine kulak verebilmeli, hatalarını kabul edebilmelidir. Başarısız olduğunda çekip gitmeyi bilmelidir. İşçi sınıfını bekleyen tehlikeleri önceden görebilmeli ve ona göre mücadele yolları geliştirebilmelidir. Olaylar karşısında, bocalamadan anında çözüm üretebilmelidir. Kendi işkolundaki işçilerin sorunlarını ve çalışma koşullarını çok iyi bilmelidir. Sendikayı bir sıçrama tahtası olarak görmemelidir. Kariyerist olmamalıdır. Kariyerizm bir hastalıktır ve sonu yoktur. Güncel olayları takip edebilmelidir. Okumalı, okuduğunu anlamalı, olayları iyi kavrayabilmeli, olaylarla arasında ilişkiyi görebilmelidir.

Bursa SCM'den bir işçi

İşçi kardeşim tanı bunları: "Bunlar engerekler ve çıyanlardır, bunlar aşımıza ekmeğimize göz koyanlardır..."

Yıl 2010 Anayasa referandumunda bir fabrikada iki sendika olabilecek deniyor. Ne güzel değil mi? Yıl 2020 Gebze'de bir fabrikada işçiler sendikalaştı diye işten atılmalar, ücretsiz izne çıkarmalar, baskılar, göz altılar...Bırakın iki sendikayı, bir sendikayı dahi engellemek için her türlü hukuksuzluk yapılıyor, hem de iki sendika olabilir diyenlerin talimatları ile! Yüz dokuz işçi gözaltına alınıyor. İstedikleri sadece ekmeceklerini büyütme olan emekçilere zulmediliyor. Şairinde dediği gibi, "Bunlar engerekler. Ve çıyanlardır. Bunlar

aşımıza ekmeğimize göz koyanlardır, tanı bunları. Tanı da büyü." Nedir bu insanlardaki doymak bilmeyen kazanma ve kâr etme hırsı, biz hakkımız olanın sadece küçük bir parçasını isteyince bizler ekmeğe veren eli ısırın vatan hainleri "terörist" ve "bölücüler" oluruz, onlar ise bu vatanın bütün zenginliklerini ve değerlerini sömürünce milli varlıklarını talan edince, ormanlarımızı kesip yer altı sularımızı zehirleyince, "vatansever" oluyor. Artık bizi birbirimize düşürmelerine izin

vermeyelim, her türlü hukuksuzluğa ve adaletsizliğe karşı birleşelim mücadele edelim. Bursa'dan Gebze'de direnen işçi kardeşlerimize selam olsun! Örgütlü işçiler asla yenilmez işçilerin birliği sermayeye diz çöktürecek!

Bilecik Accuride Wheels'ten bir işçi

Tekrar saldıracaklar, bu sefer bütün işçi sınıfını karşılarında görecekler!

Patronların ricalarını geri çevirmeyen hükümet torba yasa saldırısına geçmişti. Kıdem tazminatı hakkımızı da, iş güvencemizi de bir torbaya koyup çöpe atmak istedi. Bütün Türkiye'de olduğu gibi biz de Bilecik'te fabrikalarımızda iş yavaşlatma, iş bırakma eylemlerimizle buna müsaade etmeyeceğimizi gösterdik. Hem de bu sefer sadece DİSK'e bağlı işçiler olarak değil diğer sendikalarla birlikte harekete geçtik, ayrı gayri demeden hakkımız için savaşmanın ne demek olduğunu herkese gösterdik. Yarım saat iş bıraktığımızda mesaimizden keseceğini söyleyen patronumuza ertesi gün yarım gün iş bırakarak cevap verdik! Biz birlik olursak bu saldırılar bize işlemez. Bu sefer hükümet geri adım atmak zorunda kaldı ama tekrar saldıracaklar, bu sefer bütün işçi sınıfını karşılarında görecekler!

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

Canımızı korumamız için birlik olmaktan başka yol yok

Merhaba arkadaşlar ben Sedef tersanesinde çalışıyorum. Tersanemiz hem alan olarak hem de çalışan işçi kapasitesi bakımından en büyük tersanelerden biri. 5 bin civarı işçi çalışıyor. Koronavirüs vakalarının 30 bini bulunduğu şu günlerde 5 bin kişi aynı yemekhanede yemek yiyor, hepimiz daracık bir kapıdan içeri giriyoruz. Çalıştığımız taşeron firmanın sağladığı 100 metrekare soyunma odasında 60'a yakın kişi soyunuyor. Yemek arasında oturup çay içmek için taşeronun bize sağladığı prefabrik dinlenme odasının büyüklüğü 30 metrekare bile değil. Havalara soğudukça odanın içerisinde oturmak zorunda kalıyoruz. Sosyal mesafeyi geçtim içerde oturacak yer bile kal-

ıyor. 10 dakikalık sigara molalarında da küçücük bir alanda iç içe sigara içmek zorunda kalıyoruz. Daha fazla iş yapmak için 10-15 işçi beraber daracık alanlarda çalışıyoruz. Sanki böyle şartlar altında çalışmıyormuşuz gibi patronlar suçu bizde bulmaya çalışıyorlar. Günde on sefer hoparlörlerden maskeye dikkat etmediğimiz, sigara molalarını uzun tuttuğumuz ve yemekhaneden hızlı çıkmadığımız uyarıları yapıyor. Patronlar suçu işçiye atmaya gelince süttan çıkmış ak kaşık gibi davranıyorlar, gerçekte ise çalıştığımız koşullarda kendimize dikkat etmemiz mümkün olmuyor. Koronavirüsü kaptıktan sonra da işe gelmediğimiz günler maaşın yüzde 60'ını sigortadan alıyoruz. Test yapıp

sonucunu beklediğimiz 3 gün raporlu sayılmıyoruz. Bu sebeple birçok arkadaşımızı belirti göstermelerine rağmen test olmaya gitmek istemiyorlar. Maaş kesintisi ve koronavirüs arasında tercih yapmak zorunda kalıyoruz. Patronlar sorunu işçilerde bulmaya çalışırsun biz işçiler tersanelerde bu çalışma düzeni yüzünden salgın tehlikesiyle burun buruna çalışıyoruz.

Ne patronlar sağlık bakanlığı ne de iktidar biz işçilerin durumunu düzeltmiyor, düzeltmeyecek. Çünkü dertleri biz işçiler değil, tek dertleri kâr etmek. Kendi sorunlarımızı kendimiz çözmemiz için birlik olmaktan başka şansımız yok. Evden işe işten eve taşeron kadro ayrımı olmadan servis imkanı sağlansın, önünde metrelerce kuyruk olan yemekhanenin kapasitesi artırılsın, dinlenme yerlerimiz ve mola alanlarımız genişletilerek Türk Tabipler Birliği'nin uygun gördüğü şekilde düzenlensin istiyoruz. Koronavirüse yakalanmak iş kazası sayılsın, ücretsiz izinlere son verilsin, vaka ve temaslı arkadaşlarımız ücret kesintisi olmadan izne ayrılınsın istiyoruz. Ancak biz işçiler birlik olursak, beraber mücadele edersek patronların ve iktidarın taleplerimizi yerine getirmelerini sağlayabiliriz.

Çorlu'dan direnişteki Grup Tekstil işçileri

Yılmadan devam edeceğiz

Direnişimiz bütün zorluklara karşı 93 gündür devam ediyor. Hakkımızı alana kadarda yılmadan usanmadan devam ettireceğiz. Hakkımız olan tazminatlarımızı ve alacaklarımızı almak için geçtiğimiz hafta Ankara'ya meclise gittik. Ama pandemi bahanesiyle meclise giremedik. Onun yerine bize bakanlarla görüşüleceği söz verildi. Hak arayışımız sadece Ankara'da değil Grup Tekstil patronlarının saklandığı İstanbul'da da devam ediyor. Ama Grup Tekstil patronları bizden saklanıyor. Sadece saklanmakla da kalmıyor. Önümüzdeki mahkemeyi kazanacağımızı bildikleri için şuan kendi üstlerinde olan herşeyi başka insanların üstüne yapıp işlerini de hem Türkiye'de hem de yurtdışında başka insanların üzerinden yapıyorlar. Şuan için elimizde birşey yok

ama üç patronlu şirketin nasıl ikisini bulduysak üçüncü Adem Genç'i de buluruz. Onlar kendilerini ne kadar akıllı sansa da bu dünyanın bir de öteki tarafı var. Şunu unutmasınlar biz bu mücadeleyi sadece onlara karşı değil bütün olumsuzluklara;

parasızlığa, koronaya, soğuğa ve işsizlikle rağmen veriyoruz. Onlar zannediyorki bugün olmasa yarın biz mücadeleden vazgeçeriz. Ama onlar bilmeli ki biz davamızdan hiçbir şekilde vazgeçmeyeceğiz.

28 Kasım 2020

İzmir Dalan fabrikasından bir işçi

Kötü gidişata biz işçiler dur diyelim

Merhaba yoldaşlar ben Dalan kimya fabrikasında üretim bölümünde çalışan bir işçiyim. Üretimimiz sabun, şampuan, dezenfektan gibi ürünlerdir. Ülkenin dört bir yanında bu tip faaliyet gösteren fabrikalarda yüzlerce, binlerce arkadaşım olduğunu biliyorum. Bu tip fabrikalarda malum covid19'dan dolayı çalışma saatlerimiz normalinden çok daha fazlaya çıktı. Patronlar daha fazla çalıştırıp aynı ücreti almamızı hatta

ellerinden gelse daha azını vermeyi ister oldular. Sözde temizlik ürünü üretiyoruz ama bütün gün bir maske bir eldiven çalışıyoruz. Yenisini istediğimizde aşırı bir tepkiye maruz kalıyoruz. Molasız çalışmaya zorlamaya başladılar günün on saati çalışıyoruz. Yemek molası 45 dakika onunda çoğu yemekhaneye gidip sıra beklerken geçip gidiyor. Artık kaçak göçek mola yapmaya başladık. Daha da kötüsü bu sebepler yüzünden fab-

rikada sürekli sirkülasyon var. İnsanlara bir dakika nefes alacak zaman vermedikleri için insanlar bun alıyor, biraz ses çıkararak ücretsiz izne çıkarıyorlar. Ücretsiz izin olmadan önce de işten çıkarıyorlardı. Şimdi ücretsiz izin gibi kendi işlerine gelen bir bahaneleri var. Kısacası yoldaşlar biz biraz olsun sesimizi çıkarmazsak bizler için durum daha da kötüye gidecek. Bu yüzden örgütlenip mücadelemizi ileriye taşımak zorundayız.

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nden bir asfalt işçisi

İşçi ve emekçilerin hayatı bu kadar ucuz olmamalı!

Merhaba emekçi arkadaşlar. Ben Ankara Büyükşehir Belediyesi Fen İşleri'nde asfalt işçisi olarak çalışıyorum. Mansur Yavaş yönetimindeki belediyemizde salgın süreci içerisinde alınan tek önlem, mesai başlangıcı ve bitiş saatindeki toplu halde bulunmamıza sebep olan giriş-çıkış imzalarının askıya alınmasıydı. Bu sayede emekçilerin birbiriyle olan yakın temasının bir miktar önüne geçilmiş oldular. Bu kararın alınmasında ise mevcut Hak-İş'e bağlı Öz Taşıma-İş sendikasının hiçbir hamlesi bulunmamaktadır. Tamamı ile emekçilerin yöneticilere dayatmasıyla alınan bir karar olmuştur. Son bir kaç aydan itibaren ise giriş-çıkış imzalarını tekrar çıkardılar. Bu duruma defalarca itiraz etmemiz, yönetime şikayetlerimizi bildirmemiz sonuçsuz kaldı. Durum ile alakalı problemi mevcut sendikamıza taşıdığımızda ise yapabilecekleri bir şeyin olmadıklarını dile getirdiler. Binlerce emekçinin çalıştığı şantiyede giriş-çıkış imzalarından dolayı bir araya geliyor, aynı dosyalara herkes mecburen temas ediyor. İmzaların tekrar çıkmasını-

dan kısa bir süre sonra, arkadaşlarımızın tek tek korona virüs testleri pozitif çıkmaya başladı. Bir şoför arkadaşımızı imzaların çıkmasıyla beraber yakalandığı korona virüsten dolayı 10 gün içerisinde vefat etti. Arkadaşımızın vefat haberini ve sebebini sosyal medya hesaplarımızda paylaştığımız zamanda ise iş yerimizin iş güvenlik ekipleri bizleri telefon ile arayıp, tehdit vari şekilde paylaşımları kaldırmamız yönünde bizleri uyardılar. Biz emekçilerin bu mevcut problem üzerinden yönetime yüklenmemiz ve cimere bildirmemizden sonra, denetim için ekipler iş yerimize geldiler. Denetim günlerinde ki süreçte giriş-çıkış imzalarını kaldırıp, denetimin bitişiyi beraber giriş-çıkış imzalarını yeniden getirdiler.

Yönetim istediği kadar baskı uygulamaya kalksa ve dilettiği kadar da bu baskılarla gözümüzü korkutmaya çalışsa da nafile. Biz emekçiler biliyoruz ki sendikasına sahip çıkıp denetleyen ve örgütlenme bilincinde olan işçilerin iş yerleri ve fabrikalarında bu denli yıldırma politikaları sürekli karavana olmaya mahkumlardır.

Eskişehir'den belediye temizlik işçisi

Bizim hakkımızı verin yoksa biz almayı biliriz!

Biz işçiler olarak bu dönemde hem pandemiyle uğraşıyoruz hem de sözleşme sürecinde olduğumuz için gerek mesailerimiz gasp edilmemesi ve maaş artışı için gerekse sendikal haklarımızın ve ek zam ücretlerimizin verilmesi için uğraş veriyoruz. Cebimizin de boş kaldığı bu dönemde işçiye emekçiye verilebilecek en güzel hediye işçinin hakları. İşçinin işine sahip çıkma sebebi

olacaktır. Bize açık sınırında asgari ücretle geçinmiyorlar. Bu kış gününde sırtımıza giyecek ceket alamıyoruz, pazarlar el yakıyor, yarım kilo domatesle bir hafta yetinebilir mi insan! Torba yasayla kıdemimize iş güvencemize saldıranlara gerekli cevabı alanlarda verdik ve kazandık. Gerekirse yine harekete geçeriz. Artık işçinin hakkını yemekten vazgeçin yoksa biz hakkımızı almayı biliriz!

Levent Dölek**Gebze'de iki gün: Sermayenin istibdadı ve işçinin gücü**

Gebze'de üç fabrika Özer Elektrik, Baldur Süspansiyon ve HSK Systemair... Üçünde de işçiler sendikalaştıkları için işten atıldılar, ücretsiz izne çıkarıldılar. Fabrikada kalan işçiler baskı altına alındı, sendikadan istifa etmeye zorlandı. Bu fabrikalarda sendikal faaliyetin kırılması için yasadışı şekilde taşeron işçi çalıştırıldı, çalıştırılıyor. Anayasa, İş Kanunu hatta Ceza Kanunu, AİHM ve İLO sözleşmeleri hepsi işçinin yanında. Ama işçiler dışarıda, sokakta, işsiz bırakılmış ya da ücretsiz izinle 1.170 liraya mahkûm edilmiş durumda. Hâl böyleyken işçiler, fabrika önünde sürdürdükleri direnişi duymayan kulaklar duysun, görmeyen gözler görsün diye Ankara yoluna düştü. Sonrası malûm. Polis barikatı, kalkarı, copu, gözaltısı...

109 işçinin gözaltına alındığı günün sonunda Gebzeli metal işçileri bize yapılan bu muameleyi asla unutmayaçağz diyordu. Herkes neyin ne olduğunun farkında. Ne valinin pandemi bahanelerini takan ne de polislerin "biz emir kuluyuz" türünden özürlerini kabul eden var... Metal işçisi o günü unutmuyacak. Ama tüm Türkiye de orada yaşananları bilmeli. İşçilerin yürüyüşüne izin verilseydi ne olacaktı? İşçiler açık havada mesafeli bir biçimde, üstelik trafik de kapanmadan yürüyecek ve hiçbir sorun olmayacaktı. Ama bu yürüyüşün kendisi başka bir sebeple Gebze'de büyük bir sorundu. Patronların sendikalaşmaya karşı tüm yasaları çiğneyen pervasızlığının, fabrikalarda her gün daha fazla kontrolden çıkan pandeminin, fabrikalardan gelen korona pozitif haberlerinin yanında ölüm haberlerinin de artmaya başlaması işçiyi adeta barut fıçısına döndürmüş durumda. Telaşları işçilerin hakkının yenmesinden, salgın hastalığa yakalanmasından, ölmesinden değil... İktidar, Avrupa'nın tedarik zincirlerinde Çin'in yerini alacağı dedi ya, Gebze'nin işçileri yerli ve yabancı sermayeye ucuz ve örgütsüz köleler olarak sunulacak, fabrikalar ölümüne çalışacak!

Gebze'de yaşanan bu yüzden bir sınıf savaşıydı. Mesela toplu gözaltı için saldırdıkları anın zamanlaması bu açıdan çok kritik. İşçiler barikata yüklendiği için falan saldırmadılar. Tam tersine oturma eylemi başlamıştı. Barikata dokunan yoktu. Ama sendika tarafından alınan başka bir karar ortalığı karıştırdı. Fabrikaların gündüz vardiyaları çıktıkları gibi alana gelecekti. Gelen işçilere ve alana müdahale olursa Gebze'deki tüm fabrikalarda şalter inecekti. Polis şefleri adeta çıldırdı. Telaştan ne yapacaklarını şaşırıldı. Bir polis şefi, bu kararı işçilere duyuran Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Başkanı Selçuk Çifci'ye "sen provokatörsün" diye bağırıyordu. İşçiler de aynıyla polis şefine... Ancak acizlikten ve korkaklıktan kaynaklanabilecek bir acımasızlıkla işçiyi saldırdılar. Gündüz vardiyalarının saati gelmeden herkes gözaltına alındı. Ve aynı hızla bir saat içinde bir sonraki gün yürüyüş için gerekli izin verileceğine dair söylentiler duyulmaya başladı.

Devletin kağıt üstünde kalan, bizzat devlet tarafından ayaklar altında çiğnenen yasalarının karşısında, sınıf mücadelesinin yasası yürürlükteydi. İşçinin üretimden gelen gücü, işte o gücün kendisi değil sadece sözü bile her şeyi belirlemişti. Ertesi gün yürüyüş yapıldı. Sonra Ankara'da gerekli yerlere dosyalar verildi. Oralardan bir şey çıkacağı yok. Ama Gebze'nin metal işçileri hakkını hangi güçle ve nasıl alacağını biliyor. O günü kimse unutmuyacak! Sadece yapılan zulmü değil. İşçinin gücü karşısında nasıl korktuklarını da... Ve o şalterler iner dediğimizde neler olduğunu ve gerçekten indirdiğimizde neler olabileceğini de...

Gebze'de metal işçileri istibdada karşı ekmek ve hürriyeti savundu

Sendikalaştıkları için ücretsiz izne çıkarılan, işten atılan ve fabrikalarının önünde direnişe geçen Systemair HSK, Özer Elektrik ve Baldur Süspansiyon işçileri sendikal haklarının gasp edilmesini protesto etmek için Gebze'den Ankara'ya yürüme kararı aldılar. Pandemi sürecinin başından beri patronların her istediğini yapan Kocaeli Valisi ise bu haberi alır almaz salgını bahane ederek Kocaeli'de tüm eylem ve gösterileri 30 gün boyunca yasakladı.

İşçiler yasaklara boyun eğmediler ve 24 Kasım günü Ankara'ya yürümek üzere Birleşik Metal-İş sendikası Gebze şubesi önünde toplandılar. İstibdadın Kocaeli Valisi ise onurlu bir şekilde

hakları için mücadele eden metal işçilerinin önüne polis barikatı dikti. Polis barikatını birkaç kez zorlayan işçiler barikatı aşamayınca sendikandan önünde oturma eylemine geçtiler. Barikat açılmazsa sendikandan örgütlü olduğu fabrikalardan bütün işçilerin vardiya çıkışlarında sendikandan önüne geleceği bilgisini polise ilettiler. İşçilerin

bu duruşuna saldırı ile cevap veren polis 109 işçiyi gözaltına aldı. Ancak yürüyüşü gözaltı ile durduramayacağını anlayan, fabrikalarından çıkan işçilerin meydanları doldurmasını ve tüm fabrikalarda üretimin durmasını göze alamayan istibdadın polisi ertesi gün, planlanan güzergâha kadar yürüyüş yapılmasına izin vermek zorunda kaldı.

Gebze'de öncü metal işçileri tarafından verilen bu mücadele, ekmek ve hürriyet mücadelesinin nasıl iç içe geçtiğini gösteriyor. Ekmeklerini büyütme için örgütlenen ve sendikalaşan işçiler karşılımlarında anayasayı ve yasaları çiğneyen patronları ve onları kollayan işçi düşmanı istibdadı buluyorlar. Bu sömürü düzenine son vermenin yolu, nasırlı ellerin tek yumruk olup sermaye ve istibdadın karşısında ekmek ve hürriyet cephesinde birleşmesinden geçiyor.

Madenciler haklarını almadan Ankara yolundan dönmeyecek

Karaman Ermenek'te Seba, Cenne ve Akpınar maden havzalarında çalışan maden işçileri, yıllardır döktükleri alınlarının karşılığını alamadıkları için 3 ay önce direnişe başlamıştı. Ödenmeyen maaş ve tazminatların ödenmesi, atılan işçilerin geri alınması ve ocaklarda işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasını talep eden madenciler, İçişleri Bakanı Soylu'nun sorunların çözülmesine dair söz vermesi üzerine bir süre bekleyişe geçti. Karaman Valisi ile defalarca görüşme gerçekleştiren maden-

ciler, her seferinde sorunlarının üç dört gün içinde çözüleceği oyalamasıyla karşılaştılar. Direnişlerinin 87.gününde ise, taleplerimiz karşılanmazsa bu yolun sonu Ankara diyen madenciler Ermenek Güneyyurt Meydanı'na çıkarak Ankara yoluna koyuldular. Madencilerin önleri jandarma tarafından kesildi. Madenciler ve ailelerine, Bağımsız Maden-İş sendikası görevlilerine jandarma biber gazı ve plastik mermi ile saldırdı, 8 maden işçisi gözaltına alındı, onlarca madenci ve ailesi yaralandı. Valilik halkın sokağa çıkmasını engelleyerek kentte fiili sıkıyönetim ilân etti.

Madenciler, kendi önlerine her seferinde barikatlar koyulurken, 40 yıldır babadan oğula madencilerin haklarını gasp eden Özbek ailesine iktidar tarafından imkânlar verilmesine isyan etti. Madenciler talepleri karşılanana kadar yılmadan, korkmadan örgütlü mücadele

edeceklerini ilân ederek haklarını alana kadar direnişlerinin süreceğini duyurdu.

İktidar sorunu çözmekten aciz

Soma Uyar Madencilik işçilerinin tazminat mücadelesi sürerken, geçtiğimiz haftalarda İçişleri Bakanı Süleyman Soylu madencilerin direniş çadırlarının bulunduğu Soma'ya gelerek, taleplerin karşılanacağına dair somut bir tarih verdi. Aynı gün madencilerin yanında Ermenek Valisi'ni arayıp orada bulunan madencilerin sorunlarının çözülmesi talimatını da verdi. Fakat üzerinden günler geçmesine ve talimat verilmesine rağmen Karaman Valisi madencilerin taleplerini karşılamaya yönelik hiçbir adım atmadı. Diğer yandan Soylu, "madencilere söz verdik, sabredemediler" diyerek emekçilerin sorunlarını çözmekten ne kadar aciz olduklarını bir kere daha göstermiş bulunuyor.

Eğitim Sen'de sınıf işbirlikçi, kimlikçi, sivil toplumcu dayatmaya hayır!

Eğitim Sen 11. Genel Kurulu 28-29 Kasım tarihinde Ankara'da gerçekleştirildi. Daha önce pandemi koşulları dolayısıyla ertelenen genel kurulun, salgının en vahim tablosunun yaşandığı dönemde gerçekleştirilmesi tartışma yarattı. Eğitim Sen'in 100 şubesinden 60'a yakınının genel kurulun ertelenmesi için görüş bildirmesine rağmen, genel kurulun yapılması yönünde herhangi bir hukuki zorunluluk bulunmadığı hâlde tabanın bu itirazları dikkate alınmadı. Bu yüzden genel kurul son derece eksik bir katılımıyla gerçekleşti. 511 delegenin yarısına yakınının katıldığı genel kurulda seçimlerde oy kullanan delege sayısı ise sadece 193 oldu.

Baştan delege iradesinin sakatlandığı bu genel kurulda yönetim HDP (Demokratik Emek Platformu/ESP/SYKP vb.) ve CHP (Sendikal Birlik) eğilimli delege çoğunluğu tarafından oluşturuldu. Eğitim Sen'de önemli delege sayısına sahip Devrimci Sendikal Dayanışma (Sol Parti) en başta eleştirilerini sunarak genel kuruldan çekildi; Emek Hareketi (EMEP) ise son gün, oluşturduğu listeyi geri çekerek yönetimin dışında kaldı. Ankara Yüksel'de

yaptıkları direnişle bilinen KHK'lı kamu emekçilerinin "sendika aleyhine faaliyet" suçlamasıyla üyeliğinden ihraç edilmesi de genel kurulda oylatıldı. Kamu Emekçileri Cephesi'nin tutuklu üyeleri Nuriye Gülmen, Acun Karadağ, Mehmet Dersulu'nun ihraçı oy çokluğu ile onaylandı.

Katılımın düşüklüğü, yeni yönetimin sadece 193 oy kullanılan bir seçimle iş başına gelmesi, baştan iradesi ve meşruiyeti sakatlanmış bu genel kurulun hem seçtiği yönetimle hem de aldığı kararla tartışılmaya devam edeceğine işaret ediyor. Ayrıca bu ortamda, son derece tartışmalı ihraç kararlarının, üstelik muhatapları tutukluymuş ve kendilerini savunma fırsatı olmaksızın onaylanmasının da meşru görülmesi söz konusu olamaz. Tüm bunların yanında yönetime hâkim olan HDP ve CHP eğilimli gruplar eliyle sivil toplumcu ve sınıf işbirlikçi bir sendikal anlayışın da Eğitim Sen'e dayatılmak istendiği açıktır.

Yönetim pazarlıkları, dar grupçu yaklaşımların genel kurulları belirlemesi Eğitim Sen'de ve KESK'te ilk defa yaşanmıyor. Ancak genel kurul sürecinin bu defa

sadece bu bakış açısıyla değerlendirilmesi son derece eksik ve yanlış olur. Yaşanan problem çok daha derindir. Eğitim Sen'in yönetimi değil, bizzat bir sendika ve sınıf mücadelesi örgütü olarak varlığı söz konusudur. Eğitim Sen'in Türk ve Kürt emekçilerinin ortak ve kitlesel örgütü olma özelliğini yitirmeden, sınıf mücadelesi eksenine oturtulması için çetin bir mücadele dönemi açılmaktadır. Bu mücadelede sınıf perspektifinin kazanması salt içe dönük tartışma ve saflaşmalarla mümkün olmayacak, ancak kamu emekçisinin sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı tabandan yükselteceği mücadelenin dinamizmine dayanarak gerçekleşebilecektir.

İşçinin gözünden: döviz, faiz, kriz!

Önce Merkez Bankası başkanı görevden alındı, ardından Berat Albayrak'a yol verildi, Erdoğan "acı reçete" dedi ve Merkez Bankası'ndan beklenen faiz artırımı 650 baz puanla geldi. Merkez Bankası'nın gösterge faiz oranı yüzde 16,5'a çıkınca aylardır onunla yatıp kalktığımız dolar kuru 8,5 liralardan 7,5'lara geriledi. Sonra tekrar biraz yükseldiyse de Erdoğan, hukuk reformundan bahsediyor, piyasanın gereklerini yapması konusunda Merkez Bankası'nın tüm araçları kullanacağını açıklıyordu. Piyasalar memnundu.

Eğer piyasalar bir gelişmeden memnun oluyorsa işçi ve emekçiler için kötü günler yaklaşıyor demektir. Çünkü piyasalar dedikleri, sermaye sahiplerinin ortalama ruh halini gösterir. Sermaye bir şeye seviniyorsa işçiler için haberler kötü demektir. Dolar ve Avro fırlayıp Türk lirası değer kaybettiğinde hayat pahalılığı artıyor, işçiler ve emekçiler yoksullaşılıyor. O hâlde döviz kurunun düşmesinin işçiye emekçiye nasıl zararı olabilir? Bal gibi zararı olur!

Çünkü döviz kurunun düşmesine neden olan gelişme faiz

artırımıdır. Faizler artınca, kredi kartına yüklenerek ay sonunu getirmeye çalışan halk daha fazla borçlanır. Ev, araba, tüketici kredisi taksitini ödemek için yeni kredi aldığında, krediyi krediyle döndürmeye çalıştığında bataklıkta çırpınan insan gibi daha fazla borca batar. Siftah yapamayan esnaf, kirasını ödeyemez olur kepenkleri kapatır. Köylü tefecinin eline düşer.

Patronlar yatırım yapmak yerine faiz kazancına yönelir. Üretim düşer, ekonomi daralır, elbette ki tüm bunların faturası işten çıkarmalarla ve büyüyen işsizlikle yine emekçi halka kesilir. Yüksek faiz ortamında ülkeye sıcak para girer, getirdiğinden fazlasını alıp geldiği yere döner. Doğrudan yabancı yatırımları çekmek için, iktidar ülkenin işçisini ucuz emek olarak emperyalist sermayeye pazarlar. Kaybeden yine işçi, emekçi olur.

Döviz yükselse de düşse de, faiz artsa da azalsa da hep işçi kaybediyor. Çünkü ekonomi televizyonların alt bantlarında yeşil kırmızı işaretlerle gösterilen rakamlar değil, kanlı canlı günbegün yaşanan sınıf mücadelesidir. Hâkim sınıf olan sermaye,

sadece fabrikaların değil medya kuruluşlarının hatta düzen partilerinin de sahibidir. İşçi sınıfı örgütlü olup siyasete kendi ağırlığını koymazsa kaybetmeye mahkûm olur. İşçi sınıfının iktidarında, fabrikalar, bankalar devletin, devlet de işçinin olacak! Toplumun geleceğini döviz, faiz değil emek belirleyecek!

Dünyanın en yüksek faiz veren ülkeleri

Ülke	Faiz
Venezuela	38,76
Arjantin	36
Zimbabve	35
Yemen	27
Liberya	25
Surinam	25
Kongo	18,5
İran	18
Haiti	17
Sudan	16,5
Angola	15,5
Sierra Leone	15
Güney Sudan	15
Türkiye	15
Gana	14,5
Özbekistan	14

Merkez Bankası'nın Politika Faizi Oranları (%)

Piyasalar (sermaye) neden ve nasıl reform istiyor?

Sermayedarlar Türkiye'ye yatırdıkları sermaye ile elde ettikleri faiz, rant ve kârı garanti altına almak için hukuk reformu istiyorlar. Merkez Bankası bağımsız olsun diyorlar çünkü iktidar oy kaygısıyla faizleri yükseltmekten geri durmasın, halka acı reçete içirmekten imtina etmesin istiyorlar. Yapısal reform adı altında allayıp pulla-

dıkları ise işçinin kıdem tazminatı hakkının gaspı, esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaşması, eğitim, sağlık, tıbbi hizmetlerin özelleştirilmesi...

Sadece zenginleri insandan saydıkları için işçinin sendika hakkını, eylem hakkını, grev hakkını bunun içinde kabul etmiyorlar. Sendikalaştığı için işçiyi işten atan patronu kollayan,

grevleri yasaklayan, yürüyüş yapan işçiyi tartaklayıp gözaltına alan istibdad rejimi yerli ve yabancı sermayenin en büyük dostu. Çünkü istibdad zengin insanların zengin olma ve zengin kalma hakkını savunuyor! Sermayenin reformunda işçiye emekçiye hak, hukuk, adalet, hürriyet yok!

İşçiler asgari ücret tiyatrosunu izlemeyin, sahneye çıkın!

Asgari ücret tespit komisyonu ilk toplantısını 4 Aralık'ta yapıyor. Bir başka ifadeyle tiyatrosunun perdesi 4 Aralık'ta açılıyor. Komisyon 5 patron, 5 işçi, 5 de hükümet temsilcisinden oluşuyor. Hükümet patronun yanında, işçiyi Türk-İş temsil ediyor. Patronlar asgari ücreti olabildiğince düşük tutup kârlarını arttırmak istiyor. Hükümet zaten birçoğu patron olan bakanlardan oluşuyor. Aralarında tek bir işçi yok. Bazen hükümetin patron tarafından daha yüksek bir zam oranı önermesi kimseyi yanıltmasın. Eğer seçim dönemi değilse bunun tek bir sebebi vardır. O da devletin vergi gelirlerini arttırmak. AKP iktidarı patronlara o kadar çok vergi muafiyeti tanıyor, patronların vergi borçlarını o kadar sık siliyor ki devletin kara deliklerini kapatmak asgari ücretliden alınan gelir vergisine kalıyor. Evet, Türkiye'de her sene ücretli çalışan işçi ve emekçilerden kesilen vergiler, koca holdinglerin ödediği kurumlar vergisinden çok daha fazla. Hükümetin 2021 yılı bütçe teklifine göre şirketlerden 112 milyar lira vergi toplanması beklenirken, işçi ve emekçiden kesilecek gelir vergisi 186,5 milyar lira olacak. İşçi

temsilcisi Türk-İş'e gelince onların da derdi patronlarla hükümetin belirlediği asgari ücreti işçilere kabul ettirmek. Bu hizmetlerinin karşılığında da koltuklarını ve işçilerin aidatlarından aldıkları şişkin maaşlarını korumak.

Bu danışıklı dövüşün varacağı yer her sene üç aşağı beş yukarı aynı. Asgari ücret görünmeyen bir çıpa ile açlık sınırına bağlanmış durumda. Türk-İş'in açıkladığı son rakamlara göre Kasım ayı itibarıyla dört kişilik ailenin gıda harcamaları toplamı, yani açlık sınırı 2.516 lira. Bu sınır her ay yapılan zamlarla artıyor. Yapılacak zam asgari ücreti açlık sınırının üstüne çıkarsa bile aylar içinde yine tekrar açlık sınırının altına düşüyor. O halde bu tiyatroyu Aralık sonuna kadar izleyip, sonunda da danışıklı dövüşle belirlenen asgari ücrette razı olmaktan başka bir yol olmalı. Bugün bunun tek yolu işçilerin sendikalı olup toplu sözleşme yaparak ücretlerini ve sosyal haklarını iyileştirmesidir. Tiyatro izlemek yerine işçiler sahaya inmeli, birlik olup örgütlenmeli. Patronların karşısına birlikte, örgütlülükten ve üretimden gelen güçleriyle çıkmalı.

Dört kişilik ailenin açlık ve yoksulluk sınırı (TL/ Ay)

	Kasım 2019	Aralık 2019	Ekim 2020	Kasım 2020
Yetişkin erkek	580,04	596,19	686,02	694,64
Yetişkin kadın	481,23	495,64	568,53	575,85
15-19 yaş grubu çocuk	624,07	643,28	735,11	746,20
4-6 yaş grubu çocuk	417,50	427,59	492,62	499,99
Açlık Sınırı	2.102,83	2.162,70	2.482,28	2.516,67
Yoksulluk Sınırı	6.849,62	7.044,62	8.085,62	8.197,62

Neden Katar? İktidar Batı karşıtı olduğu için mi, Batı'ya satamadığı için mi?

Cumhurbaşkanı Erdoğan ile Katar Emiri arasında 10 başlıkta yapılan anlaşmalar büyük tartışma yarattı. Anlaşmaların bazılarını iyi niyet beyanlarından ibaret kalırken Varlık Fonu'nun İstanbul Borsası hisselerinin yüzde 10'unu satması, İstinye Park ve Haliç Port projelerinden de yine Katar'a satış yapılması somut anlaşmalar olarak öne çıktı. Katarlı şirketler ve doğrudan Katar Emirinin ailesi, son dönemde başta Kanal İstanbul projesi çevresindeki arazi alımları, Tank Palet fabrikasının satılması, Ataköy sahilindeki gökdenler, Boğaz'daki köşkler ve çok sayıda inşaat projesinde aldıkları roller ile gündeme geliyor.

Erdoğan ve iktidardaki müttefiklerinin Katarla kurduğu özel ilişkiler Amerikan muhalefetinin de hedefinde. CHP ve İyi Parti bu ilişkilerin Türkiye'yi Batı'dan kopartmasından şikâyet ediyor. İktidar cephesi ise eğer satışları Batı sermayesine yap-sak bu kadar eleştirmesiniz diyerek cevap veriyor. Aslında Erdoğan ve AKP iktidarı ABD ve AB'den istediği parayı bulamadığı için yüzünü Katar'a dönüyor. Yoksa her sıkıştığında Hazine Bakanını neden

Londra'ya göndersin? Tank Palet fabrikasını Katar'a satıyorlar ama pek "milli" uçak projesinin motor ihalesinde Amerikan şirketleri ile İngiliz RollsRoyce kapışıyor. "Yerli milli" denen İHA'ların motorlarının ihalesi Kanadalılara veriliyor.

Peki, Katar'dan gelen bunca para Katar Emiri ile Erdoğan'ın muhabbetiyle mi geliyor? Tabii ki hayır. Emperyalist para babası George Soros'un "Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur" tespiti burada da devrede. Türkiye kurduğu üs ve gönderdiği askerlerle, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin başını çektiği Arap rejimleri tarafından abluka altına alınan Katar'a kalkan oluyor. Karşılığını da doğalgaz zenginini Katar'ın dolarlarıyla alıyor. Bu yüzden Türkiye'nin kamusal varlıklarının satılmasının kendisi başlı başına yağmadır. Kime satıldığı sorunu ikinci derecede önemlidir. İşçi sınıfı yerli ve yabancı tekelere ve devletlere peşkeş çekilen tüm varlıkların tazminatsız ve işçi denetiminde kamulaştırılmasını savunmalıdır.

Yarı askeri rejimin değişmeyen iki gündemi:

Erken seçim ve kabine revizyonu

Türkiye'deki rejimi bir "tek adam" rejimi olarak adlandırmak çok yaygın bir tutum. Muhalefet bunu kötü bir şey olarak söylüyor. Oysa Erdoğan "tek adam" görüntüsünden ve iddialarından çok memnun ve bu imajı güçlendirmek için elinden geleni yapıyor. İçinden ise "keşke öyle olsa, keşke tek adam olabilsem" diyor. Çünkü Erdoğan, 2014 yılında ordu içinde bir kesimle cemaate karşı ittifak arayışına girdikten bu yana, özellikle de 15 Temmuz 2016 darbe girişiminden sonra daha da artan biçimde "tek adam" olmaktan uzaklaşıyor. Önce Kürt sorunu, ardından giderek tüm dış politika iktidarın asker ortaklarının tekeline geçmiş durumda. Erdoğan'ın ordu ve polis üzerindeki etkisi ise bu süreçte neredeyse sıfırlandı.

Bahçeli neden hükümete katılmıyor?

Erdoğan'ı iktidarda ekonomiy-le baş başa bırakıp devletin silahlı çekirdeğini tekeline alan yarı askeri rejimin askeri kanadı orduyu, istihbaratı ve polisi/jandarmayı sırasıyla Hulusi Akar, Hakan Fidan ve Süleyman Soylu (Mehmet Ağar'a vekaleten) ile kontrol ediyor. Devlet Bahçeli ve MHP ise bu kanadın siyasi sözcüsü. Bahçeli'nin baştan itibaren Erdoğan'a sunduğu onca desteğe rağmen, fiili bir koalisyon ortağı gibi davranırken neden hükümete MHP olarak girmedigi hep bir muammadır. Bunun sebebi Bahçeli için hükümet dışında olmanın, hükümete katılmaktan daha etkili bir yöntem olmasıdır. Dikkat edilirse Erdoğan'ı başkan yapan Bahçeli'dir. Böylece siyasi iktidarın tüm sorumluluğunu "tek adam"a yıkmaktadır. "Tek adam" zayıftır. Parlamenter sistemde hükümet kurmak için Bahçeli'ye muhtaç olmasa da başkan seçilmek için Bahçeli'nin desteğine muhtaç hale gelmiştir. Bu yüzden de Türkiye'de erken seçim gündemi hiç bitmez. Bitmeyecektir de... Erken seçim gündemden düşmemelidir ki Erdoğan Bahçeli'ye mahkûm kalsın.

Erdoğan neden toptan kabine revizyonu yapamıyor?

Erken seçim gündemi sürdükçe

gündemin bir diğer demirbaşı haline gelen kabine revizyonu tartışmaları da bitmeyecektir. Çünkü Erdoğan'ın gerçekten "tek adam" olabilmek için, ya da tek bırakılmış adam durumundan kurtulmak için İçişlerini, Milli Savunma'yı, MİT'i görünürde "Reisçi olan", gerçekte ise Erdoğan'la rekabet eden isimlerden alması gerekir. Bunlardan ikisinin (Fidan ve Akar) 15 Temmuz sicilî hâlâ aydınlığa çıkmamıştır. Diğerinin ise (Soylu) Erdoğan karşısında siyasi bir figür olarak yükselişi sürmektedir. Erdoğan, Soylu'nun istifasını kabul edememiş, üstüne damadı Albayrak'ı kurban vermek zorunda kalmıştır. Artık Erdoğan'ın ekonomik çöküntünün sorumluluğunda ona kalkan olacak bir Berat'ı yok-

tur. Bahçeli halkın aç olduğunu ima eden "askıda ekmek" kampanyaları düzenlerken, Erdoğan'ın örneğin Bahçeli'nin yerine Akşener'le yürüme hayalini gerçekleştirme bin kat zorlaşmaktadır. Aynı şey "dere geçilirken at değiştirilmez" dediği Fidan ve Akar için de geçerlidir.

Yarı askeri rejimin dehşet dengesi

Yani yarı-askeri rejim bir tek adam rejimi değildir. Erdoğan, "tek adam" görüntüsüyle iktidarda tutulmakta, iktidar Erdoğan'ın siyasi gücüne yaslanarak denetimsiz kılınmakta, bu denetimsizlik ve hesap sorulamazlık hali içinde halkın seçmediği bazı askeri, istihbari, polisiye ve son olarak da mafyatik unsurlar

iktidara ortak olmaktadır. Yarı-askeri rejim içindeki bu dehşet dengesi, toplumun sürekli olarak terör ve milletin bekası söylemiyle zehirlenmesi ve hareketsiz bırakılması, iktidardan hesap sormak yerine sürekli bir kardeş kavgasına sürüklenmesi sayesinde yaşayabilmektedir.

Düzenin tamiri değil değişmesi için zincirsiz Kurucu Meclis! Birleşik İşçi Cephesi! Bağımsız Sosyalist Odak!

Erken seçim ve kabine revizyonu, yarı askeri rejimin iki kanadının birbirine karşı kullandığı kozlardır. Düzen muhalefeti kâh kabine revizyonu isteyerek bir tarafa kâh erken

seçim isteyerek diğer tarafa göz kırpmaktadır. Emin olabileceğimiz şey şudur ki iktidar ekonomik çöküntü ve dış siyasetteki açmazlar sonucu ayakta duramaz ve yıkılmaya başlarsa düzen muhalefeti, yarı askeri rejimin bir kanadıyla, bu sömürü ve baskı düzeninin sürmesi için omuz omuza verecektir. İşte bu yüzden erken seçim de kabine revizyonu da emekçi halkın ekmek ve hürriyet talebine karşılık veremez. Her iki seçeneğin de sonu mevcut düzenin tamir edilmesidir. Bu düzeni tamir etmeyi değil bu düzenin kökten değişmesini gündeme getirecek yol ise barajsız, yaksaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis için mücadeledir! Emekçi halkın bu yolun açılması için ne dışarıdan emperyalist dünyadan ne de içerideki düzen siyasetinden bir beklentisi olabilir. Emekçi halk kendi yolunu kendi açacaktır. Aynı gayrı demeden Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşirse, işçi sınıfı ihtiyaç duyulan bağımsız gücü sağlayacaktır. Bu uğurda mücadele edebilecek olanlar ise sosyalistlerdir. Sosyalistler, CHP'den İyi Parti'ye Millet İttifakı'nın karşısında, bu düzen ittifakıyla ve emperyalizmle ortaklığı parlamenter alana da taşıma arayışı içinde siyaset izleyen HDP'den ayrı bağımsız bir sosyalist odak inşa etmek için birlikte mücadele etmelidir.

Çakıcı'nın Kılıçdaroğlu'na ölüm tehdidi ikinci Çubuk vakası mı?

Resmi adı "ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazı ile ilgili yasa değişikliği" olan, halk nezdinde "Çakıcı affı" olarak bilinen 15 Nisan 2020 tarihli kanun ile cezaevinden çıkan Alaattin Çakıcı siyaset hayatına hızlı bir giriş yaptı. Çakıcı'yı cezaevinde iken ziyaret edip, kamuoyu nezdinde onu himaye eden ve "Çakıcı affı"nın çıkmasında başrol oynayan Bahçeli, bu suç örgütü liderini cezaevinden çıkartıp siyasete soktu.

Çakıcı siyasete kendi tarzında bir giriş yaparak Kemal Kılıçdaroğlu'nu alenen ölümle tehdit etti. Güya kendisine "mafya" denmesine çok içerlemiş. Hâlbuki Alaattin Çakıcı, halk nezdinde mafya olarak bilinen "organize suç örgütü" liderliğinden hüküm giymişti. Ve Kılıçdaroğlu az bile söylemişti. Çakıcı, eşi Nuriye Uğur Kılıç'ın öldürülmesi dolayısıyla 19 yıl ceza almış bir kadın katili. Hüküm giymiş olduğu çok sayıda başka irili ufaklı suç daha var. Ama bunlar arasında bir tanesi oldukça dikkat çekici: "Cumhurbaşkanına hakaret"!

Çakıcı siyasette kimin tetikçisi?

Ancak Çakıcı'nın siyasete girişi basit bir konu değil. Bir boyutu istibdad rejiminin halk üzerinde baskı kurmak için gayri meşru kanalları gündeme sokmasıdır. Kontrolleri tarzı yapılanmalar yeniden devrededir. Belli ki devletin resmi olarak ve siyaseten üstlenemeyeceği işler bu gayri meşru kanallardan icra edilmek istenmektedir. Çakıcı bunun için sadece cezaevinden dışarı salınmadı. Organize suç ve çete dünyasında önünün açılması ve rakiplerinin temizlenmesi süreci de beraberinde işliyor. Yıldırım Demirören'in Spor Toto Teşkilatı'nın resmi oyunu olan İddaa'yı satın almasının ardından bir anda hızlanan yasadışı bahis operasyonları ne kadar manidar ise Çakıcı'nın dışarı çıkmasından sonra artan mafya ve uyuşturucu operasyonları da o kadar manidar.

Çakıcı'nın siyasi bir araç olarak kullanılmasının ikinci boyutu ise iktidarın kendi iç hesaplaşmasıdır. Erdoğan kendisine hakaret

etmekten hükümlü Çakıcı'nın salınmasını engelleyemedi. Kendisi için Rize'lerde mitingler yapan Sedat Peker'i de ülkede tutamadı. Ancak tüm bunlar Çakıcı'ya yetmemiş olacak ki Mehmet Ağar, Korkut Eken, Engin Alan ile özel bir fotoğraf çekilip medyaya servis edilmesi gerekti. Bu fotoğraf Çakıcı'yı sadece hükümet dışından Bahçeli'nin değil hükümet içinden Soylu'nun (Mehmet Ağar), MİT'in (Korkut Eken) ve ordunun bir kanadının (Engin Alan) himaye ettiğini ilan etti. Bu açıdan bakıldığında Kılıçdaroğlu'na yapılan tehdit aynı zamanda dolaylı olarak Erdoğan'ın da dikkatini çekmiş olmalıdır.

Zamanlama manidar...

Zamanlama da manidar. Kılıçdaroğlu'nun linç girişimine maruz kaldığı Çubuk olayları akla gelmektedir. Erdoğan, yerel seçimlerde ciddi bir yenilgi almış ve siyaseten zayıf olduğu

bir anda "Türkiye ittifakı" söylemi ile muhalefete bir el uzatmıştır. Kılıçdaroğlu'na atılan yumruktan sonra Erdoğan bir daha bu kelimeyi ağzına almamıştır. Bir kez daha siyasi olarak çok zor durumda kaldığı, ekonomik krizin en ağır şekilde kendini gösterdiği ve Berat Albayrak'ı feda etmek zorunda kaldığı bir aşamada Erdoğan, hukuk ve insan hakları reformlarından bahsetmeye başlamışken olanlar olmuştur. Kılıçdaroğlu tehdit edilmiş ama yine Erdoğan

susmuştur! Artık Erdoğan'ın gündemi reformdan çok, kendi açtığı tartışmadan üstüne vazife alıp öne çıkan Bülent Arınç'tır. Anayasa Mahkemesi kararları ile Osman Kavala ve Selahattin Demirtaş'ı serbest bırakmaya hazırlanan yargıların tekrar kafası karışmıştır. Yarı askeri rejimin askeri kanadı Erdoğan'a reform yapılacağına onu da biz yaparız mesajı iletmıştır. Mesaj epey dolaylı yoldan gitmiş ama sonunda adreslerini bulmuş görünmektedir.

Amerikan başkanı kim olursa olsun...

Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik ve Kürecik kapatılsın! Dolar yasaklansın!

Amerikan başkanlık seçimleri sırasında düzen siyaseti ortasından ikiye bölündü. İktidar cephesi koyu bir şekilde Trump'ı destekledi. Muhalefet ise umudunu Joseph Biden'ın kazanmasına bağlamıştı. Millet İttifakı etrafında kümelenen burjuva muhalefeti öteden beri Amerikan muhalefeti olarak tanımlıyoruz. Erdoğan ve yanındakiler de suçladıkları muhalefet gibi Amerikancı olduklarını bir kez daha kanıtlamış oldular. Hem de Erdoğan'a aşıktan hakaret edecek kadar bayağılaşan, Türkiye ekonomisini yok etmekle tehdit etmiş olan Trump'ı neredeyse Cumhuriyet İttifakı'nın ortağıymış gibi savunarak bunu yaptılar. Seçimlerin sonuçları (Trump henüz kabul etmemiş olsa bile) Biden lehine olunca Amerikan muhalefeti sevindi, iktidar cephesini ise bir keder aldı.

Trump ve Biden'ı kim neden destekledi?

Erdoğan ve Bahçeli, asker/sivil mütefikleriyle birlikte istibdad rejimiyle uyumlu olan, emperyalist planlarda kendilerine görev verecek, S-400 ve Halkbank gibi konularda pazarlığını perde arkasında yürütüp iktidarlarını iç politik

kada zora sokmayacak bir ABD yönetimi istiyor. Trump böyle bir ABD yönetimini temsil ediyor. Amerikan muhalefeti ise mevcut iktidarı ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik alanlarda daha fazla sıkıştırarak, kendilerini iktidara taşımak üzere daha fazla maddi manevi destek sunacak bir ABD yönetimi arzuluyor. Nitekim Biden da seçim sürecinde yaptığı bir söyleşide "muhalefeti açıkça desteklemeliyiz" diyerek Millet İttifakı'nın gözdesi olmuştu. Biden, S-400 yaptırımları ve Halkbank dosyalarını raftan indirmesi olasılığı ile ekonomide iyice zayıflayan ve iktidarında iç çelişkilerle boğuşan Erdoğan'ın "reform", "Türkiye İttifakı" gibi söylemlerle muhalefete karşı daha yumuşak bir tutum alması beklentisi yaratıyor.

Emekçi halkın çıkarı tüm emperyalistlere karşı

Peki ya emekçi halk? Emekçi halk için her ikisi de birbirinden beterdir! Emekçi halk emperyalist zincirlerden, Amerikan savaşlarında can vermekten, kardeş kavgasına sürüklenmekten, doların hâkimiyetinde her gün yoksullaşmaktan, emperyalist tekellere ucuz

işgücü olarak sunulmaktan kurtulmak istiyor. Bu isteklerin muhatabı Amerikan seçimlerinde yok! Bu isteklerin gerçekleşmesi ülkedeki Amerikan işbirlikçilerinden kurtulmaktan geçiyor. Çünkü Cumhuriyet'le Millet'le Amerikancı ittifaklardan biri S-400 alıyor, diğeri S-400'ü depoya kaldıracacağız diyor. Ama hiçbir emperyalist üsler olan İncirlik'i, Kürecik'i kapatmaktan, NATO'dan çıkmaktan bahsetmiyor. Ekonominin damarlarında dolaşan dolar zehrine karşı çıkmıyor, her iki taraf da dolar müptelası ekonomiyeye devam diyor. Millet İttifakı yüksek faiz isteyerek, Cumhuriyet İttifakı Türk lirasını pula dönüştürerek aynı yere, emperyalist tekellere ve para babalarına hizmet ediyor.

Emekçi halk kendi alternatifini inşa etmek zorunda

Emekçi halk, lafta Amerikan karşıtı olup icraatta sonuna kadar Amerikancı olanların karşısında, emperyalist üslerin kapatılmasını, NATO'dan çıkmayı, emperyalist tekellerin kamulaştırılmasını ve doların ekonomideki hâkimiyetine son vermeyi savunan programda birleşmelidir!

Sungur Savran

İran semalarında akbabalalar

Ortadoğu'nun bütün gericileri birleşti, İran'a büyük bir darbe vurmaya hazırlanıyor. 27 Kasım günü yaşanan suikast, başta İsrail ve Suudi Arabistan olmak üzere Ortadoğu gericiliğinin Trump'ın eşgüdümünde çok kirli bir savaşın yolunu döşemekte olduğunu gösterdi.

Ülkenin nükleer programının fikir babası, bilim adamı ve Savunma Bakan Yardımcısı Muhsin Fahrizade İsrail tarafından ortadan kaldırıldı. Güvenli bir şekilde "İsrail tarafından" diyoruz çünkü *New York Times* gazetesi, ABD'nin bir sivil, iki de istihbarat görevlisinin suikastı İsrail'in gerçekleştirdiğini kendi muhabirlerine ifşa ettiğini yazdı.

Netanyahu aynen 2008'de Bush'un başkanlık döneminin sonunda, seçimlerden sonra ama (Müslüman uluslarla arayı tamir etmek üzere seçtirilmiş olan) Obama başa gelmeden önce arada kalan boşlukta Gazze'ye yaptığı gibi, bu sefer de Biden başa geçmeden boşluktan yararlanmak üzere İran'a saldırıp en azından Natanz santraline ağır bir darbe vurmaya istiyor.

Suud ve müttetikleri (en başta Birleşik Arap Emirlikleri) Netanyahu'nun bu saldırganlığından yararlanarak Ortadoğu üzerinde yıllardır örtülü biçimde savaşarak rekabet ettikleri Şii kampın önderi İran'a hatırı sayılır bir darbe vurmaya planlıyor.

Ya Trump? Trump tarihi zorluyor. Trump Beyaz Saray için bir kumar oynuyor tutturabilirse. Seçimden hemen sonra ABD hakkındaki bir yazımızda Trump'ın Beyaz Saray'ı terk etmemek için başka yöntemlerin yanı sıra savaş bahanesine de sarılabileceğini belirtmiştik: "...Pentagon şimdi Trump yönetimine geçmişken mesela İran'a ve/veya Irak Şiilerine karşı bir savaş senaryosu ve bunlara eşlik edebilecek bir Olağanüstü Hal uygulaması düşünülebilir." Trump belli ki bu olanağı zorluyor.

Son aylar gerçekten baş döndürücü bir tempoda geçti. Sırasıyla Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn ve Sudan İsrail'le diplomatik ilişki kurdu. Trump, seçimleri kaybettiği belli olduktan sonra ilk iş, kendine sadık bir Savunma Bakanı (ve üç adet yardımcı) ataması yaptı. Ardından bir ulusal güvenlik toplantısında danışmanlarına İran'a savaş açmanın olanaklarını danıştı. Kendisine son derecede sadık Dışişleri Bakanı Pompeo dahi, şayet dışarıya bilhassa yalan haber sızdırılmadıysa, fikri uygun bulmadı. Ardından İran İsrail ajanlarının Tahran'da El Kaide'nin iki numarasını 7 Ağustos'ta öldürdüğünü açıkladı.

Ama en ilginç gelişme suikasttan çok kısa süre önce gerçekleşti. 16 Kasım'da ABD Dışişleri Bakanı Michael Pompeo bir haftalık bir Ortadoğu ziyaretine çıktı. 22 Kasım günü ise İsrail Başbakanı Netanyahu ülkenin diplomatik ilişkisinin olmadığı Suudi Arabistan'ın İsrail'e en yakın noktası Neom kentinde bir araya gelen Pompeo ve Velihaht Muhammed bin Selman ile görüşmek üzere özel jeti ile Suudi Arabistan'a *gizlice* uçuşturdu, 5 saat kaldı. İsrail'in muhalif Haaretz gazetesi gizli ziyareti ifşa edince, görüşme bir Suudi danışman tarafından itiraf edildi. Danışman aynı zamanda toplantıda İran'ın da konuşulduğunu ifade etti.

Bu akış, *bütünsel bir planın uygulanmakta olduğunu* gösteriyor. Ama her şey İran'ın tepkisiyle belirlenecek. İran Biden'ı beklemeyi tercih eder ve misilleme yapmazsa, savaş planlarının önü kapanabilir.

İran'ın mollalar yönetimi için parmağımızı bile kıpırdatmayız. Ama Siyonist İsrail ve Ortadoğu gericiliği emperyalizmin himayesinde el ele vererek bu gerici ittifak tarafından kara koyun ilan edilen İran'a saldırırsa, bu gerici cephenin yenilmesi için elimizden geleni yaparız.

Erdoğan Avrupa kapısında ne arıyor? Avrupa Erdoğan'dan nasıl bir Türkiye istiyor?

Erdoğan son yıllarda sıkça işittiğimiz Avrupa Birliği'ni (AB) eleştiren söylemlerinden bir anda çark etti ve "Kendimizi başka yerlerde değil Avrupa'da görüyoruz, geleceğimizi Avrupa ile kurmayı tasavvur ediyoruz" dedi. Erdoğan'ın bu tür dönüşleri artık kimseyi şaşırtmıyor. Ancak Erdoğan'ın her dönüşünün de bir sebebi var.

Döviz bitti, ekonomi paydos

Başlıca sebep ekonomi. İktidar bir kez daha Türkiye'yi döviz bulmak üzere emperyalist merkezlerin kapısında dilebilir duruma düşürdü. Bu kapılardan biri de Avrupa Birliği. Türkiye'nin ihracatının yarısı AB ülkelerine yapıyor. Yine AB kaynaklı yabancı sermaye yatırımları da ülkeye giren yabancı sermayenin büyük kısmını oluşturuyor. Bir de buna Gümrük Birliği dolayısıyla Türkiye'nin dış ticaretinin Avrupa'ya zincirlenmiş olduğunu eklersek, Erdoğan'ın neden AB kapısında diz çöktüğü kolayca anlaşılır.

Emperyalistler kapısına gelene Tanrı misafiri değil köle muamelesi yapar

Üstelik bu sefer AB'den Türkiye'ye para gelmesi bir yana yaptırım tehditleri söz konusu. Özellikle Doğu Akdeniz ve Ege'de izlenen siyaset, Kuzey Kıbrıs'ta Kapalı Maraş'ın ziyarete açılması, AB ile Türkiye arasındaki gerilimi tırmandırılmış durumda. Hâl böyle olunca Erdoğan, Avrupalı emperyalist merkezlerin hiddetini çekmemek için söylemlerini yumuşatıyor. Erdoğan sadece ekonomik açıdan değil, yarı askeri rejimde iktidarını paylaşmak zorunda kaldığı askeri kanada karşı siyasi

bir dayanak noktası da yapmak isteyecektir. Ancak Avrupalılar, başta AB'nin reisi konumundaki Alman emperyalizmi, tüm bunlar için söylemdeki yumuşamanın yeterli olmadığını, Libya açıklarında Türkiye bayraklı bir gemiye askeri müdahalede bulunarak göstermiş bulunuyor. AB parlamentosu 11 Aralık'ta yapılacak olan ve Türkiye'nin tartışılacağı liderler zirvesinde, yaptırım uygulanmasını talep etti. Bu yaptırımların bedelinin öncelikle halk tarafından ödeneceği açık. Yani ya Erdoğan daha önce defalarca yaptığı gibi teslim olup halkın boynunu bükecek ya da halka milliyetçi nutuklar atıp, siyasi menfaatinin ekonomik bedelini halka ödeyecek.

Avrupa'dan demokrasi, hukuk, insan hakları beklemek boşuna

Türkiye'de bazı muhalefet çevreleri AB'den gelen baskıların Erdoğan'ı ve istibdad rejimini yumuşamaya sevk edeceğini zannediyor. Erdoğan'ın hukuk reformu söylemlerini de buna bağlı olarak yorumlayanlar var. AB bastırıyor, Erdoğan'ı sıkıştırıyor ama demokrasi, hukuk ve insan hakları için değil.

Onların tek derdi Avrupalı emperyalist tekellerin kârının garanti edilmesi. Mesela pek demokrat diye anlatılan İsveç'in Systemair HSK şirketi, işçilerin sendikal taleplerinin Türkiye mahkemelerinde karara bağlanmasını istiyor ve sendikaların görüşme taleplerini geri çeviriyor. Hani Avrupalılar Türk yargısına güvenmiyorlardu? Avrupa'ya hukuk, demokrasi, insan hakları için güvenenler daha çok hayal kırıklığı yaşayacaklar.

Halkın hayalindeki Avrupa ile Avrupa'nın hayalindeki Türkiye farklı

Avrupa emperyalizmi, bu ülkenin halkına uygarlık diye pazarlandı ama bu boş bir hayaldir. Avrupa'nın tasavvur ettiği Türkiye, 200 Avro'ya işçi sömürebildiği, devletin kendi vatandaşı işçiye karşı Avrupalı patronu koruduğu, Suriyeli mülteciler için devasa bir toplama kampı olan, Avrupa sermayesinin 1 Avro koyup 10 Avro kazandığı bir ülkedir. Erdoğan da paralar suyu çekince Avrupa kapısına bunları vermek için gitmek zorunda kalmıştır!

Armağan Tulun**Fabrikada, sendikada emekçi kadınlar en öne!**

Belki hepsi ayrı ayrı gerçekleştirildiğinden daha az dikkat çekiyor, dağınık duruyor ama dönüp de bakan için 25 Kasım'da kadına yönelik şiddete karşı en yaygın, en örgütlü sesin sendikalı fabrikalardan yükseldiğini görmek zor değil. Yüzlerce, hatta binlerce kişinin çalıştığı fabrikalarda o gün boyunca işçiler, şiddete karşı sözünü söyledi, vardiya giriş çıkışlarında, fabrika içinde bildiriler okudu, çalıştıkları tezgâhların, bantların başında dövizleriyle sloganlarıyla taleplerini yükseltti. Yeterli mi? Değil. Bazılarının örgütlenme biçiminin eleştirilecek yanı yok mu? Fazlasıyla var. Ama örgütlü fabrikalardan yükselen ses, eksikleri ne olursa olsun, kadınların kurtuluş mücadelesi için muazzam bir potansiyeli ortaya koyuyor. Ve yine o potansiyelin kendisi, bu mücadelenin örgütlenmesindeki eksikleri neye yaslanarak giderebileceğimize işaret ediyor. Başka yerde aramaya gerek yok, bugün neredeyse istisnasız şekilde fabrikalarda yaşanan bütün mücadelelerde kadın işçilerin ortaya koyduğu, "kadın işçilerin kararlılığı, azmi bir başka" dedirten irade, bu eksikleri gidermede asıl dayanak noktamız. Bu temele bastıktan sonra devamını getirmek ise daha kolay.

Sendikalar, üyelerine yönelik, kadınların bu düzende genel olarak maruz kaldıkları ayrımcılığı, cinsiyetçiliği ve bunlara karşı mücadeleyi gündeme alan faaliyetler düzenlediklerinde, bunlar çoğu zaman sadece kadın işçilerin katıldığı eğitimler, etkinlikler olarak örgütleniyor. Kadın eylemlerinin, mitinglerinin kadınlar tarafından örgütlenmesi ile, fabrika ve işyerine yönelik bu tür sendikal faaliyetlerin, hele hele de eğitimlerin sadece kadınlara yönelik yapılması aynı kefiye koyulabilecek şeyler değil. Bu şekilde keskin bir ayrımın varacağı sonuç, kadın işçilerin taleplerinin fabrikada sadece kadınlar tarafından savunulması, erkek işçilerin bu sorunları ve talepleri görmezden gelmesi, kadınların sendikalarda sadece kadın komisyonu gibi alanlara hapsedilmesi olacaktır. Elbette sadece kadın işçilerin katılacağı faaliyetler de olabilir, ama bu alandaki tüm eğitimlerin sadece kadınlara verilmesi olmaz.

Eğer "25 Kasım'da, 8 Mart'ta fabrikada bildiri okumakla bu işler olmuyor" demenin ötesine geçmek istiyorsak, tek tek erkeklerin niyetinden bağımsız olarak erkek egemen kapitalist sistemin bir bütün olarak kadınları baskı ve tahakküm altına aldığı anlatmak, erkek egemenliğine karşı bilincin adım adım yerleşmesi için erkek işçileri de eğitmek zorundayız. Üstelik bunun için sendikaların elindeki tek araç eğitim de değil. Kadın işçilerin kadın olmaktan kaynaklı farklı taleplerinin fabrikada tüm işçilerin talebi olarak savunulması aynı amaçta, muhtemelen eğitimlerden daha etkili şekilde hizmet edecektir. Örneğin çocuk bakımına kadınların harcadığı emeği görünür kılmak için, mesailerin keyfi olmaması, vardiyaların düzenlenmesi, her iş yerine kreş, annelik ve doğum güvenesi ile babalık izni gibi talepleri fabrikada sadece kadın işçilerin değil, tüm işçilerin talebi olarak savunmaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Fabrikadaki bir işçi kadın, erkek şiddeti tehdidi ile karşı karşıyaysa, o işçi kadının çalıştığı vardiyadan bindiği servise, izinlerini kullanma şekline kadar her şeyin kadını koruyacak şekilde düzenlenmesini patrone talep etmenin, bunun için gerekirse hep birlikte mücadele etmenin yaratacağı etki elbette ki senede bir gün bir bildiri okumanın ötesinde bir anlam taşıyacaktır. Bu mücadeleler sadece patrona karşı işçilerin örgütlü gücünü arttırmakla kalmayacak, aynı zamanda kadınların da bu mücadelede daha da güçlenmesine olanak sağlayacaktır. Kadınlar güçlendikçe, mücadelelerde daha da öne çıktıkça işçilerin kendi içindeki erkek egemen önyargılar ve kalıplar her gün biraz daha fazla kırılacak, bu durum cinsiyetçi bir davranışın ortaya çıkmasını her türlü kuraldan kaideden daha etkili bir şekilde engelleyecektir.

Bugün karşımızda duran, erkek egemenliği ve sermaye düzeni, ihtiyacımız olan da ikisiyle birden mücadele etmekse bugün fabrikada bunun karşılığı emekçi kadınların öncülüğünü yaptığı sınıf mücadelecisi sendikal haktır. Ne mutlu ki fabrikalarda yükselen sendikalaşma mücadelelerinde, grevlerde, direnişlerde, bu hattın temsilcisi emekçi kadınlar her gün daha fazla ön saflarda yer alıyor, emekçi kadınlara da sınıfına da öncülük ediyor.

Depremi unutmama unutturma: Günah keçileri değil tüm sorumlular yargılansın! Kamu konut seferberliği! Evler oturanların!

30 Ekim günü Kuşadası Körfezi ile Sisam adası arasında gerçekleşen 6,9 büyüklüğündeki deprem 70 km. uzakta İzmir'in merkezinde yer alan Bayraklı'da yıkıma yol açtı. 116 kişi öldü ve binden fazla kişi yaralandı. Yıkımın ve ölümlerin tarım yapılan sulak arazilerin bulunduğu ve yapılaşmaya uygun olmayan Bayraklı'da gerçekleşmesi, bu bölgeyi yapılaşmaya açanların sorumluluğunu gündeme getirdi. Ancak geçen zaman zarfında sadece yıkılan evlerin müteahhit ve fenni mesullerinden 7 kişi tutuklandı.

AKP'si CHP'siyle halka karşı müteahhit dayanışması

Depremi fırsatı dönüştüren kanlı emlak piyasasına son!
Depremi fırsata dönüştüren kanlı emlak piyasasına son!
Deprem bir doğal afet. Ancak bu afetin sonucunda yaşadığımız kayıplar tamamen kapitalist sistemin bir sonucu. Yıkımdan dahi kâr eden bir sistem bu. İnsanlar evsiz kalır kalmaz kiralardan arttığı insanlık dışı bir emlak piyasası ile karşı karşıyayız. Bayraklı, gelir ortalaması çok düşük bir yer değildi. Ancak zaman içinde depremde yıkım yaşanan bölgelerdeki eski evlerde kiralardan düştüğüne ve yoksul, dar gelirliler, emekçi insanların buraya yönelmeye başladığına tanık olacağız. 1999 depreminden sonra aynı İstanbul Avcılar gibi riskli bölgelerde olduğu gibi İzmir depremini fırsat olarak gören müteahhitler, İstanbul başta olmak üzere, kentsel dönüşüm için aç kurtlar gibi saldırıyor. Devlet ise sorumluluğu insanların üzerine yıkıp, sanki insanların başka alternatifleri varmış gibi "çürük evlerde oturmayın" diyerek vatandaşı azarlıyor.

Depremi fırsata dönüştüren kanlı emlak piyasasına son!

Depremi fırsata dönüştüren kanlı emlak piyasasına son!
Depremi fırsata dönüştüren kanlı emlak piyasasına son!
Deprem bir doğal afet. Ancak bu afetin sonucunda yaşadığımız kayıplar tamamen kapitalist sistemin bir sonucu. Yıkımdan dahi kâr eden bir sistem bu. İnsanlar evsiz kalır kalmaz kiralardan arttığı insanlık dışı bir emlak piyasası ile karşı karşıyayız. Bayraklı, gelir ortalaması çok düşük bir yer değildi. Ancak zaman içinde depremde yıkım yaşanan bölgelerdeki eski evlerde kiralardan düştüğüne ve yoksul, dar gelirliler, emekçi insanların buraya yönelmeye başladığına tanık olacağız. 1999 depreminden sonra aynı İstanbul Avcılar gibi riskli bölgelerde olduğu gibi İzmir depremini fırsat olarak gören müteahhitler, İstanbul başta olmak üzere, kentsel dönüşüm için aç kurtlar gibi saldırıyor. Devlet ise sorumluluğu insanların üzerine yıkıp, sanki insanların başka alternatifleri varmış gibi "çürük evlerde oturmayın" diyerek vatandaşı azarlıyor.

Depremler sürececek ama ölümlerden kâr eden bu düzen devam etmemeli!

Depremler sürececek ama ölümlerden kâr eden bu düzen devam etmemeli!
Depremler sürececek ama ölümlerden kâr eden bu düzen devam etmemeli!
Bu sistem değişmeden de başka türlü olmasının imkânı yok. Önce ölümlerden ve yıkımlardan gerçekten sorumlu olan siyasetçi, bürokrat ve müteahhitlerin topyekün yargılandığı bir dava süreci başlatılmalıdır. Deprem vergilerinin hesabı verilmeli, depreme hazırlık amacıyla kamu bütçesinden yeterli kaynak ayrılmalıdır. Tüm Türkiye'de depreme dayanıklı, sağlıklı ve nitelikli barınma hakkı için inşaat şirketlerinin, emlak ve gayrimenkul zenginlerinin elindeki konutlar kamulaştırılmalıdır. Depreme dayanıksız konutlarda oturanlar, planlama dahilinde bu konutlara yerleştirilmeli, depreme dayanıklı konut ihtiyacının tamamen karşılanabilmesi için derhâl kamusal toplu konut inşa seferberliği başlatılmalıdır! Oturduğu ev depreme dayanıklı olan kiracıların konutları kamulaştırılarak kullanma hakkı kendilerine verilmelidir. Evler oturanların!

İstanbul'dan bir sağlık emekçisi

Sağlık emekçilerine yönelik her türlü sürgün, baskı ve mobbinge son!

Merhabalar,
İstanbul Fizik Tedavi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde hemşire olarak görev yapmaktayım. Salgın döneminde sözde yönetenlerin yönetemesinden dolayı biz sağlık emekçileri çok zor günler geçiriyoruz. Ülkemizde salgın başladığı günden beri çeşitli yerlerde görevlendirilerek salgınla en ön safta mücadele ettik ve bu mücadeleyi verirken ne yazık ki kendi kaderimizle baş başaydık.

İlk dalga bittikten sonra bizim de görevlendirmemiz bitti. Bu defa ikinci dalga baş gösterdi ve Sağlık Bakanlığının yeni salgın politikası sebebiyle bu defa filyasyon ekiplerine duyulan ihtiyaç arttığından Bağcılar İlçe Sağlık Merkezi'nde filyasyon yapmak üzere görevlendirildik. Kısaca temaslı takibi dediğimiz filyasyona başladığımız ilk günden sağlıkçıların önünde dağ gibi büyüyen sorunları gördük. Ve müdahale etme gereği duyduk.

Filyasyonda çoğunlukla dış hekimlerinin olması ve birlikte hareket etmeleri büyük kolaylık sağladı hepimize. Öncelikle temel sorunları konuşmak ve taleplerimizi belirlemek için dış hekimlerinden bir grup ve yardımcı sağlık hizmetlerinden de bir grup bir araya gelerek toplantı yaptık. Toplantı sonucunda belirlediğimiz taleplerimiz

kabul edilmezse başta iş yavaşlatma olmak üzere eylemlere başlayacaktık. En önemli dört talebimiz şunlardı: 1) Günlük ziyaret edilen vaka sayısının 40 hane ile sınırlandırılması, 2) Gece nöbet ekiplerinin azaltılarak gündüz ekip sayılarının artırılması, öğlen ekiplerinin geceye sarkan nöbetlerinin sınırının saat 20:00'yi geçmemesi, 3) 1+2 çalışma sistemine geçmek, 4) Yemek sağlanması ve yemek molası verilmesiydi. Tüm bu talepleri sunmak üzere İlçe Sağlık Müdürlüğünden randevu talep ettik ve ilk Pazartesi gününe randevu aldık fakat randevu günü İlçe Sağlık Müdürü randevuya gelmedi. Kendisinin sahaya çıktığı haberini aldık. Bildiğimiz bir sahaya çıkma durumu da yoktu ama nedense bize randevu verdiği saatte sahaya çıkması gelmişti. Bizim için bu davranış sorunlarla yüzleşmemek ve sorunları çözmekte ısrarcı olmakla eş değer olduğundan WhatsApp grubundan sorunlarımızı ve taleplerimizi yazmaya başladık. Rest çektik. Müdürün kuşları her tarafta olduğundan haber ulaşmış olacak ki akşam vardiyasında taleplerimizin bir kısmının karşılandığını duyduk. Taleplerimizden ikisi kabul edilmişti. 1+2 çalışma sistemi için çalışma yaptıklarını da ayrıca öğrendik. Biz taleplerimizi örgütlü şekilde hareket ederek kabul ettirmeyi başardık.

Fakat aramızdan bu işin öncülüğünü yapan 3 arkadaşımızın bir hafta sonra başka bir İlçe Sağlık Müdürlüğüne yeniden görevlendirildiğini öğrendik. Yöneticilerimiz bizi dinlemek bir yana bizimle karşılaşmamak için odalarından bile dışarı çıkmazken baskılarını oturdukları koltuklardan yapmaya devam ettiler salgın boyunca. Baskıları bir an olsun azalmadı. Sahada aktif çalışmayan sahadakilerin neler yaşadığını bilemez. Oturdukları yerde talimat verip dururlar. Onların girmeye cesaret edemediği sokaklarda ve saatlerde bizler evlerin içine girerek test yapıyoruz, halkın sağlık hakkı için sorunlarını dinleyip sorularına cevap veriyoruz. Salgın eğer bir nebze olsun kontrol edilebilir düzeydeyse bu yalnızca sağlık emekçilerinin çabası sayesinde. Yöneticilerin sürgün tehditleri sayesinde değil. Sağlık emekçilerine hak ettiklerini verin! Baskılarınıza, sürgünlerinize son verin! Salgının gidişatını da sağlık emekçilerinin geleceğini de biz sağlık emekçilerinin örgütlü mücadelesi belirleyecek. Biz her koşulda doğruları söylemeye devam edeceğiz! Baskılar bizi yıldırılmaz!

Koronavirüs artık bir işçi emekçi hastalığıdır! Salgına karşı fabrika, işyeri ve hastane komiteleri!

Artık Koronavirüs hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde bir işçi ve emekçi hastalığı olmuştur. Salgın arttıkça önlemleri arttırmak bir yana, şirketlerin kârları etkilensin diye gevşeten bir yapı var. Pozitif çıkan işçiler tekrar test yapılmadan işe gönderiliyor. Temaslara karantina uygulanmıyor. Doktorlara test yapmaması için baskı uygulanıyor. En zor koşullarda ve en ön safta mücadele eden, toplumun virüse en fazla maruz kalan kesimi olan hemşireler, hasta bakıcılar, temizlik, güvenlik vb. işçileri ise teşvik edileceği yerde baskıya, mobbinge maruz kalıyor. Bu da salgına karşı mücadeleyi zafaya uğratan başka bir faktör.

**Virüsle mücadele yok!
İktidarın imajı, sermayenin kârı için virüsü görünmez kılma çabası var!**

Devlet ve sermaye işçi ve emekçilerin canı pahasına kâr etmeye devam etmek için tam bir anlaşmaya varmış durumda! Halk ilk günden itibaren devletten gerekli önlemleri almasını talep ediyor. Ancak bu talepler bahsettiğimiz sebeplerle karşılık bulmuyor. İşçilerin ve emekçilerin virüsten kendilerini, ailelerini ve çalışma arkadaşlarını korumalarının tek yolu hastanelerde, fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmekten, salgına karşı önlemleri denetleyecek

ve gerekli önlemleri alacak salgın komiteleri kurmaktan geçiyor.

Hastanelerde, fabrikalarda, işyerlerinde salgın komiteleri!

Sağlığımız ve canımız pahasına sırf patronlar kâr etsin diye üretmek zorunda değiliz. Canımızı, canlarımızı, sağlığımızı korumak için üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Gerektiğinde şalterler inmeli, herkes işçinin gücünü ve çaresiz olmadığını görmeli! Sağlık emekçileri ise her ne pahasına olursa olsun salgınla mücadeleden vazgeçmiyor. Sağlık emekçileri sadece kendi

hakları için değil, halkı salgından daha etkin şekilde koruyabilmek için de haklı bir mücadele içinde. Tükenmiş bir sağlık emekçileri ordusu ile salgına karşı mücadele

edilemez. Bu yüzden hastanelerde kurulacak komiteler hem sağlık emekçilerinin hem de tüm halkın mücadele mevzileridir!

Koronavirüs vaka ve hasta sayılarının çarpıtılmasının bedelini halk canıyla ödüyor! Peki bundan çıkar sağlayan kimler?

Koronavirüs rakamlarının gerçeği yansıtmadığı ayyuka çıkınca, vaka ve hasta kavramı üzerinden yapılan kıvrımlar sonuç verince nihayet, Fahrettin Koca vaka sayısının 28 bin olduğunu açıkladı. Daha sonra İstanbul, Ankara, İzmir gibi şehirlerin belediyelerinin açıkladığı rakamlar ölüm sayılarının da çarpıtıldığını kanıtladı. Sadece İstanbul'da 186 kişinin bulaşıcı hastalıktan öldüğünün raporlandığı gün Sağlık Bakanlığı tüm Türkiye'de 168 kişinin vefat ettiğini duyurmuştu. Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'nın kızarmış gözleriyle iktidarın başlattığı, muhalefetin "aslında iyi adam" tavrıyla desteklediği reklam kampanyasının büyük bir aldatmaca olduğunu, istibdadın bir özel hastane patronu olan bakanına güvenilemeyeceğini, rakamların çarpıtıldığını, erken normalleşmenin felakete sonuç-

lanacağını en baştan söylemiştik. Düzen muhalefetinin de ortak olduğu yalanın bedeli insanlarımızın canı oldu.

Rakamlar 29 Temmuz'dan sonra değil, ilk günden beri çarpıtılıyor

Açıklanan rakamların bilinçli şekilde çarpıtılmış olduğu ve bu çarpıtmanın ilk günden itibaren devam ettiği de görülüyor. Sağlık Bakanlığı tarafından resmi internet sitesinde açıklanan Genel Koronavirüs Tablosu'na bakıldığında 29 Temmuz'dan (Kurban bayramının bir gün öncesi olması tesadüf değil!) önce ağır hasta sayıları, 26 Mart'tan önce de hasta sayılarının olması gereken yerler boş. Resmi açıklamaya göre bu tarihten önce belirti göstermeyen pozitif vakalar da açıklanıyordu. Oysa resmi tablonun kendisi bunun yalan olduğunu kanıtı. Çünkü vaka sayısı hasta sayısının yaklaşık dört katı. Eğer söyledikleri doğru ise vaka sayısı yerine hasta sayısını açıklamaya başladıklarında toplam sayının 4 kat azalması gerekirdi. Halbuki tüm tabloda böyle bir şeye rastlanmıyor.

Bu da çarpıtmanın ilk günden itibaren yapıldığını kanıtıyor.

Emekçi halk ölüyor! İktidar imajını düşünüyor, turizm, sanayi patronları kâr ediyor!

Devletin bilinçli ve sistematik çarpıtmasıyla halk salgının yavaşladığına inandırıldı. Haziran ayı başında önlemlerin adım adım gevşetilmesiyle, yaz boyunca turizm patronları, özellikle de büyük oteller kasalarını doldurdu. Tüm bu süreçte sokağa çıkma yasaklarında bile valiliklerden aldıkları muafiyetlerle işçilerini fabrikaya getiren sanayi patronları da işçilerin sağlığı ve canı pahasına kâr edenlerdendi. Baştan beri halka virüsün kronik hastalığı olanlarda ve yaşlılarda ölümcül olduğu yalanı söylendi. Şimdi ölümler tüm yaş aralıklarına yayılıyor. Katilin ise virüs değil, erken normalleşme baskısı yapan kapitalistler ve onların yürütücüleri olduğunu gittikçe daha çok işçi emekçi görüyor. Sağlık Bakanı başta olmak üzere bu tablonun sorumluları istifa edip bedel ödemedikçe halkın ödediği bedellerin katlanarak artacağı ise çok açık.

Salgınla mücadelede örnek ülke "Çin": Test yapanla yapmayan bir olur mu?

İktidar ve iktidar yanlısı medya Türkiye'nin Koronavirüs salgınıyla mücadelede diğer ülkelere karşı bir başarı öyküsü yazdığını söyleyip duruyor. Bu bir öykü değil, masal. Salgında tam bir felaket tablosuyla karşı karşıyayız. Eğer örnek bir mücadele görmek istiyorsak iktidarın propagandasına değil, gerçeklere bakmalıyız. Bu şekilde baktığımızda ise mükemmel olmasa da dünyanın geri kalanına göre çok daha başarılı bir tablo çizen Çin örneği karşımızda duruyor.

Çin, Mayıs ayında yalnızca 5 (beş) yeni hasta tespit edilmesi üzerine 11 milyonluk Wuhan şehrinin tamamına test yaptı ve 300 virüs taşıyıcısı tespit etti. Yine Ekim ayında 4,7 milyonluk Kaşgar şehrinde yapılan taramalarda belirti göstermeyen ancak virüs taşıyıcısı olduğu belirlenen bir kişi tespit edilince tüm şehre test yaptı ve 183 hasta tespit etti. Hatırlatalım, Mart ayından bugüne kadar 83 milyon nüfusluk Türkiye'nin uyguladığı toplam test miktarı turkuaz tabloya göre yalnızca 16 milyon. Yanlış anlaşılmasın, Türkiye 16 milyon

kişiye test yapmadı. Bir kişi birden fazla test olabildiğinden mükerrer testlerin bu sayıya dâhil olduğunu hatırlamakta fayda var. Çin, Nisan ayından itibaren günlük yeni vaka sayılarını onlu yirmili rakamlarda tutabilmiştir. Birçok bölgede vaka sayılarını tamamen sıfırlamıştır. Vakaların ezici bir çoğunluğu da yurtdışı kaynaklıdır. Yerel düzeyde vaka tespit edildiğinde ise devlet o bölgenin tüm yaşayanlarına test uygulayıp virüsün adeta başını ezmektedir.

Koronavirüsün dünyada ilk tespit edildiği 1,4 milyarlık nüfusuyla dünyanın en kalabalık ülkesi Çin, şu an dünyanın en az vaka görülen ülkelerinden biri. Oysa Avrupa kıtasındaki Çin'den çok daha zengin pek çok ülke virüsten kırılıyor. Çin'de kapitalist restorasyon başka alanlarda olduğu gibi sağlıkta da piyasaya ve özel sektöre önemli alanlar açmışsa da Çin devriminin kazanımı olarak hâlâ varlığını sürdüren kamusal sağlık sistemi ve ülkeyi tümünden piyasa anarşisine teslim etmeyen planlama uygulamaları bu başarının anahtarıdır.

Maske takmayan işçi tazminatsız olarak işten atılabilir mi?

Emekçiler salgının yanı sıra iktidara ve patronlara karşı da mücadele ediyor. Patronlar her dönemde eften püften sebeplerle, tazminat vermemek için işçileri 25/2'den işten atıyor. Son günlerde ise patronların, işçiyi işten atmak için maske takmama gerekçesine başvurduğunu sıkça görüyoruz. Evet, patronların, iş güvenliğini tehlikeye düşürdüğü bahanesiyle işçiyi, 25/2'den işten atabileceği söyleniyor. Ancak bu, patronların keyfi davranabilecekleri anlamına gelmiyor. Hukuki olarak işçiyi koruyan madde ve içtihatlar da var. İşçilerin bunları bilmesi ve patronların keyfi uygulamalarına karşı haklarını savunması gerekiyor. Patronların saldırılarını savuşturacak en güçlü yol örgütlü bir mücadeleden geçiyor.

Önce patronlar kurallara uyacak!

İş Kanunu'nun 25/2'nci maddesine göre "İşçinin kendi isteği veya savsaması yüzünden işin güvenliğini tehlikeye düşürmesi" işverene haklı nedenle derhâl fesih hakkı verir. Ancak bu, patrona sınırsız bir yetki vermemektedir. İlk önce patronların iş yerinde alınması gereken tüm tedbirleri alması, işçiyi gerekli ekipmanları sağlaması gerekir. Çalışma düzenini sosyal mesafeye uygun olarak ayarlamayan, işçilere gerekli zaman aralıklarıyla değiştirilebilecek sayıda maske temin etmeyen, uygulanması mümkün olmayan tedbirler dayatan patronun, işçilere yaptırım uygulama hakkı yoktur. Salgın nedeniyle uyması gereken kuralları ihlal eden patronlar, işçiyi maskesiz gördüğü *ilk anda* işten atamaz. Patronlar salgın koşullarını suistimal ederek sırf psikolojik baskı

uygulamak amacıyla nefes almak için iki saniye maskesini indirmiş işçi hakkında da sürekli maske takmıyormuş gibi tutanak tutuyorlar. Ancak bu tutanaklar da patronun işçiyi işten atmasını haklı çıkarmaya yetmiyor.

Maske takmadığı için uyarı alan işçi ne yapmalı?

Her ne kadar kanun patronlara bu yetkiyi vermese de onlar çoğu zaman kanuna aykırı davranıyorlar. İşçiler bu haksızlığa karşı sessiz kalmamalı. Maskeleri düzgün şekilde takılı olmadığı için patronun ya da amirlerin uyarısı ile karşı karşıya kaldıklarında iş yerinin sağlaması gereken çalışma koşullarına, tedbirlerin yetersizliğine dikkat çekerek kendilerini savunmalıdır. Hakkında bu nedenle bir tutanak tutulduğunda ise işçi, tutanağa, yine çalışma koşullarının salgından korunmak için uyulması gereken ku-

rallara uygun olmadığı hususunda serh düşerek imza atmalıdır. Ancak ne yazık ki bunların hiçbiri patronun işten atmasına mutlak bir engel teşkil etmeyecektir. Haklarını bilen ve bilinçli davranan, hakkını savunan işçiler, patronu keyfi hareket etme konusunda caydırır. Ancak yine de patronlar hukuku hiçe sayarak hareket edebilmektedir. Bu şekilde işten atılan işçiler davalar açarak mücadeleye devam etmeli, bu işin peşini bırakmamalıdır. Ancak dava açmak da pratik ve acil bir çözüm olmayacak. Çünkü Türkiye'de işçi davaları senelerce sürmekte, işçilerin haksız işten atılması ile başlayan mağduriyetleri uzadıkça uzamaktadır. O hâlde bu saldırılara karşı durmak için asıl ne yapmak gerekir?

Saldırlara karşı en güçlü yöntem: örgütlü mücadele

Sorunun cevabını birkaç hafta ön-

cesine giderek, torba yasa ile kıdem tazminatını gasp etmeye çalışan iktidara karşı işçilerin yaptıkları eylemlerle yasayı geri çekirtmesine, ücretsiz izin dayatmasına karşı iş durdurup işverene geri adım attıran işçilerin mücadelesine bakarak bulabiliriz. İktidar ile el ele vermiş patronlarla tek başına mücadele etmek mümkün değil. Patronlar, tek bir işçi için haksız tutanak tutar ve o işçinin itirazını duymazdan gelir ancak iş yerindeki bütün işçiler itiraz ederse o ses fabrikayı inletir. Gerçek caydırıcı güç işçilerin birlik içinde hareket etmesidir. Patron bir işçiyi işten atmakla tehdit edebilir ama karşısında bir işçi değil tüm işçileri göreceğini bilirse buna cesaret edemez. İşçilerin bir kısmını haksızca ücretsiz izne gönderebilir ancak diğer herkes "ben de çalışmıyorum o zaman" derse ücretsiz izni dayatamaz. Fabrikalarda, iş yerlerimizde, hayatımızın her alanında birleşip örgütlenirsek kazanırız.

Ülke kıta farketmiyor, gençlik sorunlarının çözümü için mücadele ediyor!

“Bu üniversitede işgal var! Ücretsiz eğitim!”

“Tek koruma maske değil, eğitime de para harca!”

Koronavirüs salgınıyla mücadele kapsamında dünyanın dört bir yanında devletler gerekli önlemleri almadı, virüs göz göre göre tüm dünyada hızlı bir şekilde yeniden yayıldı. Buna karşılık, tüm dünyada gençlik, sorunlarının çözümü için elini taşının altına koymaya başladı. Özellikle ikinci dalgayı sert geçiren Avrupa’da öğrenciler, alınmayan önlemlere ve sürdürülen öğrenci düşmanı politikalara karşı büyük bir hoşnutsuzluk içinde. Bu hoşnutsuzluk kendini geçtiğimiz aylarda İngiltere, Fransa ve komşumuz Yunanistan’da eylemler, işgaller, barikatlar olarak gösterdi. Ekonomiyi ayakta tutma bahanesiyle ama aslında kârlarını korumak için erkenden ve kontrolsüzce açılan Avrupa, bu karardan ikinci dalganın yükselmesiyle ülke çapında sokağa çıkma yasakları uygulayarak geri adım atsa da, okulları aynen Türkiye’de olduğu gibi göstermelik önlemlerle açması öğrencilerin ve öğretmenlerin tepkisine yol açtı. Buna ek olarak Macaristan’ın en önde gelen tiyatro ve sahne sanatları üniversitesinin özelleştirilmesine karşı öğrenciler meydanlara akın etti. Guatemala’da eğitim ve sağlık bütçesinin kesilmesine sebep olacak yasanın meclisten geçmesiyle yine üniversite öğrencileri yasa karşıtı eylemlerin başını çekti. İşte geçtiğimiz aylarda dünyada öğrenci mücadelelerinden yansıyanlar:

Fransa’da lise öğrencileri ve öğretmenleri okullarda gerekli tedbirlerin alınmasını istiyor!

Fransa’da Kasım ayında, liselerde Koronavirüse karşı gerekli tedbirler alınmadan okulların açılması sebebiyle başkent Paris dâhil olmak üzere birçok şehirde öğrenciler ve öğretmenler eylem yaptı. 35 kişilik, havalandırmanın yetersiz olduğu dar ve kalabalık sınıflarda öğrenim gören öğrenciler, okul kantinlerinin de öğrenci mevcudunu kaldırmadığını belirtiyor. Bu şartlarda ne yemek yerken ne de ders sırasında, sosyal mesafe kurallarının uygulanmasının mümkün olduğunu belirten öğrenciler gerekli tedbirlerin derhâl alınmasını talep ediyor. Seslerini duyurmak için okul önüne barikatlar kuran lise öğrencilerine yönelik bazı bölgelerde polis saldırısı ve tutuklamalar da oldu. Öğretmenler sendikası da yerel çapta yaptığı yürüyüşlere ve eylemlere ek olarak ülke çapında da tedbirlerin alınması için grevler örgütüyor.

Manchester Üniversitesi’nde öğrenciler üniversite binasını işgal etti!

İngiltere’deki Manchester Üniversitesi’nde öğrenciler bir süredir fahiş yurt fiyatlarına karşı “kira grevi” (rentstrike) örgütüyorlardı. Yaptıkları eylemlerden sonuç alamayan öğrenciler 13 Kasım’da üniversitedeki bir binayı işgal ettiler. Rektör yardımcısı kendileriyle görüşene kadar işgali sonlandırmayacağını söyleyen öğrencilerin bu mücadelesi 26 Kasım günü sonuç verdi ve üniversite yurt fiyatlarında yüzde 30 oranında indirim gitti. İşgal öncesi, devletin çıkardığı genelgeye göre iade edilmesi gereken Aralık ayı yurt ücretlerini dahi iade etmeyen ve öğrencileri cezalara sindirmeye çalışan Manchester Üniversitesi işgal sonrası büyük bir geri adım atmış oldu. Benzer bir şekilde Bristol Üniversitesi’nde de 1000 öğrenci “kira grevine” devam ederken, Glasgow’da öğrenciler ücretlerde indirim alması sonucu eylemlerini sonlandırdı.

Yunanistan’da öğrenciler 35 şehirde 700 okulu işgal etti!

Yunanistan’da okulların önlem alınmadan açılması sonucu öğrenciler Eylül sonu ve Ekim başında, 35 şehirde 700 okulu işgal etti. Ülke geneline yayılan eylemlerde ülkedeki toplam 3168 lisenin 5’te 1’inden fazlası işgal edilmiş oldu. Öğrenciler sınıf mevcudunun 15’e düşürülmesini, ders saatinin kılmasını, öğretmen ve temizlik işçisi sayısının artırılmasını, çevrimiçi öğrenim için sınıflara kamera alt yapısının sağlanmasını ve toplu taşıma hizmetinin saatlerinin sıklaşmasını talep ediyorlar. Öğrencilerin yüzde 30’unun internete erişiminin olmadığı bir ülkede, hükümetin eğitime kaynak aktarmak ve gerekli tedbirleri almak yerine Fransa’dan 4 milyar euroya 16 tane savaş uçağı satın aldığına dikkat çekiyorlar!

Macaristan’da öğrenciler üniversitelerinin özelleştirilmesine karşı sokakta!

Budapeşte’de Eylül ayında ülkenin en önde gelen tiyatro ve sahne sanatları üniversitesinin

özelleştirilmesi ve hükümete yakın bir yönetim kurulunun denetimine geçecek olması sebebiyle binlerce öğrenci sokağa çıktı. Hükümet, ifade özgürlüğünün sınırlandırılması iddialarını reddederken üniversitenin solcuların yuvası olduğunu, üniversitede daha çok din ve milliyetçilik vurgusunun olması gerektiğini söyleyerek kendini yalanlıyor. Kampüsü barikatlarla çevreleyip işgal eden öğrenciler üniversitelerini savunmaya kararlı bir şekilde devam ediyorlar.

Sorunlarımızın çözümü için dünyadaki mücadeleleri örnek alalım! Örgütlenelim!

Türkiye’de salgın kontrolden çıkmış durumda. Sağlık Bakanı Koca’nın aylardır gizlediği ve en sonunda açıklamak zorunda kaldığı vaka sayıları durumun vahametini gözler önüne serdi. Özel okul patronlarının çıkarları için okullar önce apar topar açıldı, salgın kontrolden çıkınca kapatıldı. Olan yine hastalanan emekçi halka ve EBA’sı çöken, interneti, bilgisayarı olmadığı için nitelikli eğitim alamayan emekçi çocuklara oldu.

Berat Albayrak’ın istifasının

ardından Merkez Bankası faizleri arttırdı, Erdoğan “acı reçeteyi” uygulamaktan kaçınmayacağını söyledi. Herkesin dilinde sakız gibi çiğnediği reform kelimesi de bu bahsedilen acı reçetenin bir parçası. Esnek ve güvencesiz çalışma, işsizlik, patronlara vergi afları ve teşvikler reform adı altında pazarlanıyor. Sermayenin istediği reformlar daha iki hafta önce karşımıza gelen ve 25 yaş altının kıdem dâhil birçok hakkını gasp eden, kısmi çalışmayı dayatan yasalardır. O yasanın bileğimizin gücüyle geri çekilmesini sağladık ancak mücadele daha bitmedi. Önümüzdeki günlerde, biz gençlere tekrardan kısmi çalışmanın dayatılacağı, haklarımızın “reform” adı altında kırılmaya çalışılacağı yasalar gelecektir. Sosyal medya yasaklarıyla sesimiz kısılmak istenecek, geleceğimiz aynı bu yıl olduğu gibi turizm patronlarının kârları için hiç edilecek. Biz örgütsüz oldukça üstümüzde gelecekler, bize daha yaşanmaz bir hayat dayatacaklar. Buradan çıkış yolu birlik olmak, somut eylemlerle aynı diğer ülkelerdeki sıra arkadaşlarımız gibi sonuna kadar mücadele etmek, örgütlenmektir!

Yüz yüze eğitimde iki aylık sonuç: yüz binlerce vaka, yüzlerce ölü

Son dönemde salgının kontrolden çıkarak hızlı artış göstermesi sonucunda yeni kısıtlamalara gidildi. 17 Kasım’da Cumhurbaşkanı Erdoğan, yeni kısıtlamalar kapsamında tüm eğitim kurumlarının faaliyetlerinin yıl sonuna kadar uzaktan yapılacağını açıkladı. Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk ise açıklamayı 19 Kasım’da yaptı. 20 Kasım ile 4 Ocak tarihleri arasında eğitime uzaktan devam edileceğini ve 4 Ocak 2021 tarihine kadar yüz yüze veya uzaktan olmak üzere hiçbir sınavın yapılmayacağını duyurdu. Ertesi gün çalışan annelere müjde(!) şeklinde duyurulan bir başka açıklamayla, okul öncesi eğitimin bundan muaf olacağı, koşulların sağlanabildiği yerlerde eğitime yüz yüze devam edileceği belirtildi. Unutmayalım, Ağustos sonunda da eğitim alanında bütün altyapı

hazırlıklarının salgına göre düzenlendiğini, hiçbir sorun yaşanmayacağını iddia edip okulları açmışlardı. Nitekim bir haftanın sonunda pek çok ilde okul öncesinde de uzaktan eğitime geçilmek zorunda kaldı.

Milli Eğitim Bakanlığı tüm öğrencilerin ve eğitim emekçilerinin sağlığından sorumludur!

İktidar salgınla mücadelede birçok alanda olduğu gibi eğitim alanında da yanlış politikalar izleyerek virüsün yayılma hızını artırmıştır. Özellikle son iki ayda vakaların olağanüstü hızlarda artış göstermesinin en temel sebeplerinden biri şüphesiz okulların tedbirsiz ve plansız bir şekilde kendi kaderlerine terk edilerek açılmasıdır. Eğitim Sen’in uyarılarının yanı sıra Türk Tabipleri Birliği’nin de okulların belirli

koşullar sağlanmadan açılmasının sadece virüsün yayılım hızını arttırmaya yarayacağını belirten uyarıları dikkate alınmadı. Neredeyse her okuldan karantinaya alınan sınıf haberlerinin geldiği bu süreçte kaç öğrenci ve öğretmenin virüse yakalandığı açıklanmadı.

Sorumlulardan hesap sormak için birlikte mücadele edelim!

Okulların açıldığı günden itibaren, velilerden sabun ve dezenfektan talep eden, sınıf mevcudlarını salgın koşullarına göre düzenleyemeyen, okullarda yaygın test ve kapsamlı temaslı izlemi yerine pozitif vakaları saklama yolunu seçen MEB dolayısıyla iktidar, öğrencisiyle, aileleriyle, eğitim emekçileriyle tüm bir nüfusun hayatını hiçe saymıştır. Sorumlular bu tablonun hesabını

vermelidir. Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk istifa etmelidir!

Son iki aylık süreçte iktidarın izlediği plansız ve tedbirsiz eğitim politikaları, bizleri hasta ve mağdur etmekten başka hiçbir işe yaramamıştır. İktidar ise bütün bileşenleriyle, halkı tedbirlere uymamakla suçluyor ve asıl sorumluların salgın sürecini bütünüyle sermaye çıkarları doğrultusunda yöneten kendileri olduğunu gizlemeye çalışıyor.

Eğitim ile ilgili alınan kararlar patronlarla birlikte alınmıştır ve tablo ortadadır. Bundan sonra uzaktan ya da yüz yüze fark etmezsiniz eğitim için alınacak tüm kararlar, sağlık ve eğitim meslek odaları ve sendikalarıyla birlikte alınmalıdır. Hayatımızı bir avuç asalağın eline bırakmamak için, hesap sormak için ve geleceğimiz için birlikte mücadele etmeliyiz.

Maraş katliamının hesabını sormak için örgütlen, mücadele et!

Maraş katliamının üzerinden 42 yıl geçti. Yüzlerce canımızı kaybettiğimiz bu katliamın yaşandığı dönemde, 12 Eylül 1980 askeri darbesinin öncesinde sınıf mücadeleleri yükseliyordu. Maraş'ta da emekçiler bu yükselişin bir örneğini gösteriyorlar, bir tarafta köylüler toprak mücadelesi veriyor diğer tarafta işçiler sendika hakkı için mücadele ediyorlardı. Türkiye'nin hâkim sınıfları ise NATO eliyle kurulan kontrgerilla ile ülke çapında provokasyonlar, cinayetler, katliamlar planlıyordu. Maraş, Alevi halkının Sünni halkla bir arada yaşadığı bir şehir olarak mezhepçi provokasyonlar için uygun görülüyordu. Amaç yükselen sınıf mücadelelerini bastırmak için sıkıyönetim ve darbeye uygun bir zemin hazırlamak, sınıf çatışmasının yerine mezhep çatışmasını geçirmek, halkın içinde anti-faşist mücadeleye destek veren Alevi topluluğunu sindirmektir.

Örgütlü direniş daha büyük bir katliamı önledi

Provokasyon 19 Aralık'ta bir sinemanın bombalanmasıyla başladı. 21 Aralık'ta iki solcu öğretmen, faşistlerce katledildi. Öğretmenlerin cenazesine katılan beş bin kişiye, 10 bin kişilik bir grup saldırdı, bu saldırıda 3 faşist öldürüldü. 22 Aralık günü ise faşistler bu defa Sünni aile-

lerin yoğunluklu olarak yaşadığı mahallelerde, Alevilerin bu mahallelere silahlı saldırı yapacakları söylentilerini yaydılar. Cenaze töreni faşist bir yürüyüşe dönüştü ve sayısı 15 bini bulan grup "Komünist Alevileri öldürün!", "Alevileri yaşatmayın, bunları öldüren cennetlik olur!", "Kahrolsun komünistler!", "Alevilere ölüm!", "Yaşasın Türkeş!" sloganlarıyla Alevilerin yoğun

olarak yaşadığı Yörük Selim Mahallesi'ne saldırıya geçti. Fakat sosyalist örgütler bir katliam yaşanacağını görüp Alevi halkını örgütleyerek burayı bir direniş mevziisi haline getirmişti. Faşist grup mahalleden geri püskürtüldü. Çevre mahallelerde yaşayan ve evlerini terk etmek istemeyen bazı aileler Yörük Selim Mahallesi'ne gelmeyi reddetmişti. Faşistler esas katliamı işte bu çevre mahallelerde gerçekleştirdi. Emniyet ve jandarma katliama seyirci kaldı. Resmi rakamlara göre 100'ün üzerinde insanımız öldü, yüzlerce kişi yaralandı, 210 ev ve iş yeri tahrip edildi.

Hesap sormak için örgütlenmeye!

Geçen 42 yıl bize gösterdi ki ne katliam yaşanırken ne de katliamdan sonra düzen partileri kollarını dahi kıpırdatmadı. Fail-

lere, göstermelik mahkemelerde göstermelik yargılamalar sonucu göstermelik cezalar verildi, birçoğu ise hiçbir ceza almadı. Maraş'ın hesabını ancak emekçi halk sorabilir. Maraş'ta daha büyük bir katliamın yaşanmasını engelleyen devrimcilerin çağrısıyla anti-faşist bir direnişin örgütlenmesi olduğunu unutmayalım. Faşistler bugün de katliam yapmak için işaret bekliyor. Faşist mafya babaları devletin desteğiyle etrafa ölüm tehditleri savuruyor.

Maraş'ı unutma ve unutturma! Bu sadece kaybettiğimiz canların anısını yaşatmak için değil aynı zamanda yeni katliamların önüne geçmek için de önemlidir. Faşizme, mezhepçiliğe ve ırkçılığa karşı ekmeğe ve hürriyet mücadelesinde bir araya gelmek, örgütlenmek ve mücadele etmekten başka yol yok!

19-22 Aralık hapishaneler katliamının 20. yılı: Hesap sormak için örgütlen!

19-22 Aralık 2000 tarihinde devlet, "Hayata Dönüş" adını verdiği ve aynı anda 20 ayrı hapishaneye düzenlediği operasyonla kanlı bir katliama imza attı. Koşuş sisteminden F tipi hücrelere geçişe karşı süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişinde olan tutsaklara yönelik yapılan operasyonda 8 bini aşkın asker görevlendirildi. Tüm hapishanelerde 20 binden fazla gaz bombası, yüzlerce mermi ve kimyasal silahlar kullanıldı. 3 gün boyunca süren bu saldırıların sonunda 28 siyasi tutsak katledildi. Kimisi diri diri yanarak kimisi atılan gazlardan nefesi kesilerek kimisi de vurularak can verdi, yüzlerce tutsak ise ağır ve kalıcı yaralar aldı. Operasyonda ayrıca jandarmanın açtığı ateş sonucu iki asker de hayatını kaybetti.

Emperyalizm destekli devlet katliamı

19 Aralık akşamı bir televiz-

yon kanalına konuşan dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, katliamın asıl amacının devlet otoritesini sağlamak olduğunu söylemiş, operasyon hazırlıklarına da bir yıl önceden başladıklarını eklemişti. Devlet bu katliam ile hem hapishanelerdeki siyasi tutsakların direnişini kırmayı hem de F tipi hücrelere geçiş sürecini tamamlayarak dışarıdaki muhaliflere gözdağı vermeyi hedeflemişti. Nitekim 2000 yılının başlarında, dönemin DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümetinin başbakanı Bülent Ecevit "Hapishaneler sorununu çözmeden geleceğe güvenle bakamayız" sözleri ile bu gerçeği ortaya koyuyor, İMF ile imzalanan Stand-By anlaşmasının ardından emekçi halkta oluşabilecek tepkilere karşı sınıf saldırısını güvenli bir şekilde yürütmek istediklerine işaret ediyordu.

Emperyalizm de F tipi hücreye geçişi uygun buluyor ve

Türkiye'nin AB uyum sürecinin bir parçası olarak başlattığı bu geçişte hükümete tam destek veriyordu. Öyle ki Avrupa İşkeneciyi Önleme Komitesinin raporları ile koşuş sisteminin insani açıdan uygun olmadığı, sağlıksız olduğu gibi gerçeği yansıtmayan gerekçelerle Türkiye'ye "oda" sistemine geçiş tavsiye ediliyordu.

Medya katliamı görmezden geldi, yargı sorumluları aklamaya soyundu

83 saat süren operasyon sonucunda 5 tutsağın katledildiği ve yüzlercesinin yaralandığı Ümraniye hapishanesi davasında 19 yıl sonra çıkan karar ile sanıklar somut deliller bulunmasına rağmen delil yetersizliğinden beraat ettirildi. 12 tutsağın katledildiği Bayrampaşa hapishanesine ilişkin dava ise tam 10 yıl sonra açıldı. Katliamın dönemin hükümetinin ve Milli Güvenlik Kurulunun kararla-

rı ile yapıldığı ortada iken esas sorumlular hakkında ise hiçbir zaman yargılama yapılmadı. Üstelik yaralanan tutsaklara, mala zarar verme, isyan gibi gerekçelerle davalar bile açıldı.

F tipi hapishaneler emekçi halkın örgütlü mücadelesi ile yıkılacak

19-22 Aralık katliamı ile birlikte F tipi hapishanelere geçişin tamamlanmasının üzerinden 20 yıl geçti. O günden bugüne siyasi parti yöneticilerinin, belediye başkanlarının, gazeteci-

lerin, avukatların, sanatçıların, öğrencilerin ve emekçilerin de aralarında bulunduğu sayısız insan bu hücre tipi hapishanelerde sistematik bir şekilde tecrit işkencesine maruz bırakıldılar. Bugün de istibdad rejimi onbinlerce muhalifi türlü bahanelerle, delilsiz, gerekçesiz içeride tutuyor, bu rehine merkezlerinde tecrit ediyor. Tecrit hücrelerinin yıkılmasının ve bu katliamın hesabının sorulmasının yolu emekçi halkın istibdada, kapitalizme ve emperyalizme karşı vereceği örgütlü mücadeleden geçiyor.

Devrimci Marksizm dergisinin 44. sayısı Marksizmin ustaları ana dosya konusu ile raflarda

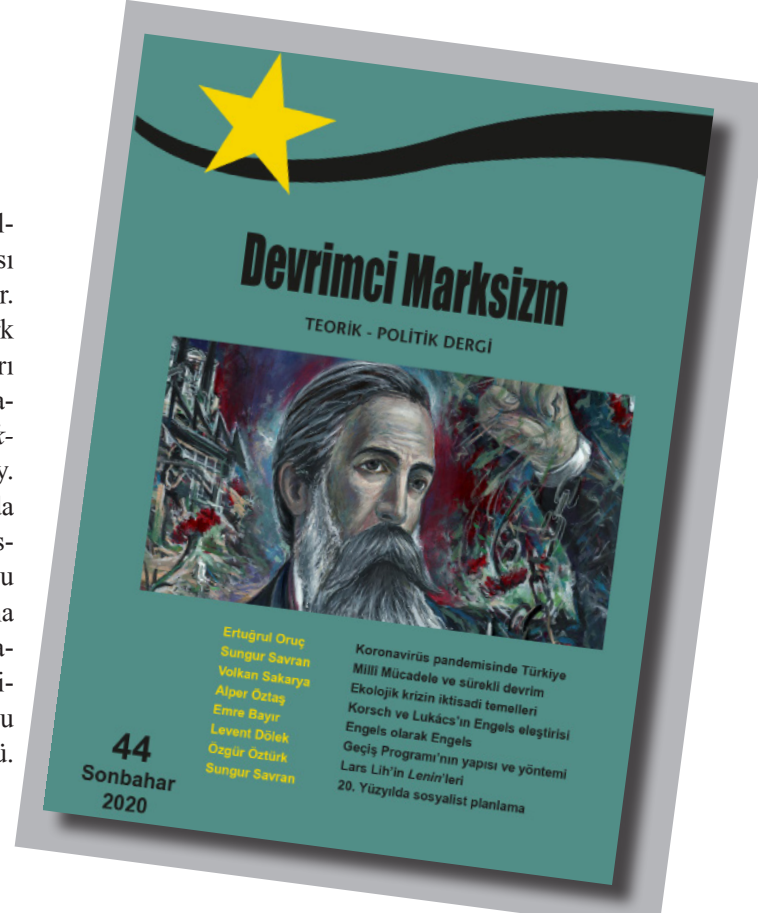
Bir sınıf mücadelesi olarak yaşanan pandemi döneminde gün yüzüne çıkan *Devrimci Marksizm* dergisinin 44. sayısı, pandemi ile "mücadelenin" Türkiye ayağını ele alan bir yazı ile açılıyor. Ertuğrul Oruç'un yazısı, virüsün işçi ve emekçileri daha fazla etkilediğini, çözümün de sınıfsal olması gerektiğini olduğunu öne sürüyor. Volkan Sakarya'nın bir önceki sayıda yer alan "Marx'ın ekoloji anlayışı ve ekolojik kriz" başlıklı yazısının devamı niteliğinde yazısı, ekolojik ve ekonomik krizlerin birbirlerini büyüyen ölçeklerde ürettiğini ortaya koyuyor.

Sayı, Sungur Savran'ın 41-42. sayıda yer alan "Bir ihtilal olarak Millî Müca-

dele" yazısının ikinci kısmı olarak yayınlanan "Anadolu'da sürekli devrim dinamikleri" başlıklı yazı ile devam ediyor. Kuvayı Milliye içinde bir sınıf mücadelesi yaşandığını, burjuvazinin temsilcisi Ankara'nın, devrimi köylülüğün etkisine sokma potansiyeli yaratan müfreze güçlerini, en önemlisi Çerkes Ethem'in Kuvayı Seyyare'sini bilinçli olarak bastırıldığını belirten Savran'ın yazısının 45. sayıda yayınlanacak son kısmı ise "Mustafa Suphi'leri kim öldürdü?" başlığı altında Türkiye Komünist Fırkası'nın Millî Mücadele'deki yerini inceleyecek.

Friedrich Engels'in doğumunun 200. yılı ve Trotskiy'in Stalin'in bir ajanı ta-

rafından katledilmesinin de 80. yılı olmasından dolayı bu sayının ana dosyası "Marksizmin Ustaları" başlığını taşıyor. Alper Öztaş, Emre Bayır, Özgür Öztürk ve Levent Dölek'in bu dosyadaki yazıları ve kitap eleştirilerinin her biri, bu iki tarihsel önderi anlamada *Devrimci Marksizm* okurlarına katkılar sunmaya aday. Sayının son yazısı çeşitli sayılarımızda yer verdiğimiz "Sosyalist Planlama" dosyası kapsamında, Sungur Savran'ın Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nin planlama deneyimlerinin taşıdığı sorunların, sosyalizmin tekil ülkelere hapsedilmesi girişiminden kaynaklandığını ortaya koyduğu "Piyasa Sosyalizmi" yazısının ilk bölümü.

Salgın değil kapitalizm öldürüyor

Salgına karşı ölüm kalım mücadelesi tüm dünyada virüsten çok kapitalist hükümetlere ve patronlara karşı veriliyor. İşçiler ve emekçiler dünya genelinde en hayati taleplerinin her adımında, bu öldüren sistemi ve baskı aygıtlarını karşılarında buluyor. Fırsatçı patronlar ve sermaye hükümetlerine, emekçiler mücadeleleriyle cevap veriyor.

Hindistan'da dev köylü eylemi

Hindistan'ın köylüleri Hindu-ların Müslümanlara karşı ırkçılığının temsilcisi faşist Narendra Modi hükümetine karşı ayakta. Ülkenin dört bir köşesinden on binlerce köylü (kimi 50 bin sayısını veriyor) ülkenin başkenti Delhi kapılarına dayandı. Polis çok sert birtakım yöntemlerle köylüleri durdurmaya çalışıyor. Ancak köylülerin gösterdiği direnç karşısında zaman zaman barikatları kaldırmak, yürüyüşe izin vermek zorunda kalıyor. Ülkenin yüz milyonlarca küçük üreticisi de kendi eyaletlerinden ve bölgelerinden Delhi'ye yürümekte olan arkadaşlarına genel grevle destek veriyor. Birçok işçi sendikası da greve katıldı. Genel grevin 250 milyon işçi ve köylü tarafından desteklendiği söyleniyor. Bu, Hindistan'da son altı ayda ülke çapında düzenlenen dördüncü büyük eylem.

Köylüler hükümetin yakın zaman önce tarımda reform adı altında çıkardığı yasanın geri çekilmesini, devletin destek için yaptığı alımlarda kararlaştırılan fiyatların, tarım şirketlerine ve tüccarlara da uygulanmasını talep ediyorlar. Hindistan Koronavirüs salgınında tam bir felaket yaşıyor. 9 milyon vaka, 135 bin ölü, ekonomide yıllık olarak % 10 küçülme beklentisi. Halk zaten bu felaketin içinde debelenirken bu ekonomik darbe bardağı taşırın damla oldu.

Filistin: İşgalciler de savaş suçluları da defolsunlar

ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo'nun 19 Kasım'da Batı

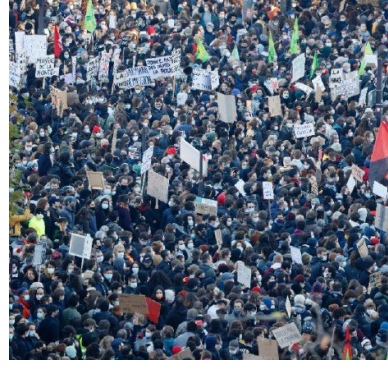
Şeria'yı ziyaretine karşı, yüzlerce Filistinlinin katıldığı gösteriler düzenlendi. Pompeo, Batı Şeria'daki Filistin topraklarını yasadışı şekilde işgal eden Siyonist yerleşimleri ziyaret eden ilk dışişleri bakanı oldu. Ayrıca BDS (Filistin için İsrail'e Boykot Girişimi) hareketine yönelik sözleri ve işgal altındaki topraklarda üretilen ürünlere "İsrail'de üretilmiştir" damgası basılacağını açıklaması Filistinlilerin öfkelerini daha da artırdı. Ramallah yakınındaki El-Bireh kentinde bayraklarıyla toplanan Filistinliler İsrail işgalini lanetlediler, "Pompeo defol" sloganlarıyla ziyareti protesto ettiler.

Fransa'da polis şiddetine karşı mücadele

Fransa'da işçi sendikaları, öğrenciler, gazeteciler ve polis şiddetinden en çok mustarip olan banliyölerin mahalle gençliği, Fransız devletinin meclisten geçirmeye çalıştığı "Genel Emniyet Yasası" olarak çevirebileceğimiz bir yasa tasarısına karşı başta Paris olmak üzere 28 Kasım'da tüm Fransa'da meydanları doldurdu. Yetmiş ilde gerçekleşen eylemlerde, Korona şartlarına rağmen üç yüz bin kişi yürüdü. Devasa eylemlerin ardından hükümet cephesinde ilk çatlaklar baş gösterdi. Önce İçişleri Bakanı, tasarıda özellikle öne çıkan 24. maddenin gözden geçirilmesini gündeme getirdi, daha sonra hükümet 24. maddenin tasarıdan geri çekildiğini açıkladı. 24. madde polislerin fotoğrafını çekmek ya da kimliğinin tespit edilebileceği herhangi bir bilgiyi (örneğin kask numarasını) paylaşmayı bir suç haline getiriyor, bu suçun cezasını ise bir yıl hapis ve kırk beş bin avro para cezası olarak belirliyordu.

Fransa'da işçi sendikaları, öğrenciler, gazeteciler ve polis şiddetinden en çok mustarip olan banliyölerin mahalle gençliği, Fransız devletinin meclisten geçirmeye çalıştığı "Genel Emniyet Yasası" olarak çevirebileceğimiz bir yasa tasarısına karşı başta Paris olmak üzere 28 Kasım'da tüm Fransa'da meydanları doldurdu. Yetmiş ilde gerçekleşen eylemlerde, Korona şartlarına rağmen üç yüz bin kişi yürüdü. Devasa eylemlerin ardından hükümet cephesinde ilk çatlaklar baş gösterdi. Önce İçişleri Bakanı, tasarıda özellikle öne çıkan 24. maddenin gözden geçirilmesini gündeme getirdi, daha sonra hükümet 24. maddenin tasarıdan geri çekildiğini açıkladı. 24. madde polislerin fotoğrafını çekmek ya da kimliğinin tespit edilebileceği herhangi bir bilgiyi (örneğin kask numarasını) paylaşmayı bir suç haline getiriyor, bu suçun cezasını ise bir yıl hapis ve kırk beş bin avro para cezası olarak belirliyordu.

Brezilya'da da Siyahi Hayatlar Değerlidir

19 Kasım'da Brezilya'nın Porto Alegre kentinde 40 yaşındaki João Alberto Silveira Freitas isimli bir siyahın öldürülmesi ülkenin birçok yerinde gösterileri tetikledi. Olaya dair görüntülerin yayılmasıyla Brezilya'nın birçok kentinde ırkçı cinayeti lanetleyen gösteriler düzenlendi. João'nun öldürüldüğü marketin önündeki gösterilere polis gaz sıkarak saldırdı. Faşist Bolsonaro'nun Başkan Yardımcısı Hamilton Mourão'nun olay sonrası Brezilya'da ırkçılığın olmadığını söylemesi ise öfkeyi iyice artırdı. Ülkede nüfusun %53'ü siyahlardan oluştuğu halde, kamuda görev alabilenlerin sadece %4,6'sı siyah. 2018 yılında gerçekleşen cinayetlerde ölen her 4 kişiden 3'ü siyah.

Güney Afrika: Metal işçilerinden patronlara ultimatom

Güney Afrika Ulusal Metal İşçileri Sendikası (NUMSA) Ekim

ayının sonunda yürüyüş ve gösteriler düzenledikten sonra daha önce anlaşma sağlanan %8'lik maaş artışını bir an önce uygulamaları için Otomotiv Yan Sanayi Derneği'ne (RMI) 14 günlük süre tanıdı. Otomobil işkolunun %40'ını temsil eden RMI taleplerini karşılamazsa tüm işkolunda greve gitmeyi gündeme alacaklarını duyurdu.

Guatemala: Patronlara ve politikacılara değil, halka bütçe

Guatemala'da Alejandro Giamattei yönetimi ve temsil ettiği sağcı Vamos partisinin sermaye yanlısı politikalarına karşı halkın öfkesi aylardır süren salgın ve sonbaharda art arda yaşanan kasırga felaketlerinin yarattığı yıkımla katlanmış durumda. Sağlık ve eğitime ayrılan bütçelerde yıllardır devam eden kısıtlamalara 2021 bütçesinde bir yenisinin eklenmesi, diğer taraftan yolsuzluklarla gündeme gelen vali ve bakanlıklara verilen bütçenin neredeyse iki katına yükseltilmesiyle halk sokaklara çıktı. Polisin 21 Kasım'da eylemlere sert şekilde saldırmasına rağmen geri adım atmadı. Sokaklarda tüm hükümet ve kongrenin istifasını talep eden sloganları günlerdir yankılanmaya devam ediyor.

Peru'da siyasi kriz ve halk isyanı: "Hepsi Gitsin"

Peru'da önceki başkan Martín Vizcarra'nın 9 Kasım'da parlamento tarafından görevden alınıp yerine yine yolsuzluğa batmış

Manuel Merino'nun geçici başkan olarak atanması üzerine başlayan gösteriler, polisin saldırmaları ve Lima'da iki genci öldürmesi üzerine büyüyerek ülke çapında siyasi bir krize dönüştü. Merino'nun göreve gelmesiyle artan polis şiddeti karşısında halkın tepkisinin yarattığı baskılar sonucu saatler içerisinde kabinedeki 18 bakan dan 13'ü istifa ederken, nihayet göreve gelişinin beşinci gününde Merino da istifasını duyurdu.

Kolombiya: Halk sağcı hükümete karşı eylemlere devam ediyor

Kolombiya'da polis şiddetine, ekonomik krize ve devam eden faili meçhul cinayetlere karşı merkezi sendikalar ve kitle örgütlerinin oluşturduğu Ulusal Grev Komitesi'nin çağrısı ile ülke genelinde bir eylem günü daha düzenlendi. 19 Kasım'da yüz binlerce Kolombiyalı, sağcı Iván Duque hükümetinin politikalarını ve yasadışı paramiliter grupların artan şiddetini protesto etti.

Birinci İntifada'nın yıldönümünde Filistin

Filistin halkının Siyonist İsrail'e karşı en önemli başkaldırılarından biri olan Birinci İntifada, 1987 yılının Aralık ayında başladı. Cibâliya Mülteci Kampı'nda Siyonist askerlerin dört Filistinli işçiyi katletmesi ile başlayan gösteriler, kısa sürede büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve 1993 yılına kadar devam etti. İntifada'dan birkaç yıl önce Irak'ı bombalayan, 1982 yılı Nisan ayında Sabra ve Şatilla'da korkunç katliamlarla adlarını Nazilerin yanına yazdıran Siyonistler, Filistin halkının muazzam başkaldırısı sonucunda işgal altında tuttıkları Filistin topraklarının bir bölümünü tahliye etmek zorunda kaldılar. Emperyalizm, bu büyük mücadeleyi masset-

mek için Oslo'da İsrail ile Filistin Kurtuluş Örgütü'nü masaya oturttu ve bunun sonucu olarak bugün "Filistin Özerk Yönetimi" adını taşıyan yapı kuruldu. Bu yapı emperyalizm ve Siyonizmin kirli işlerini görmekten başka işe yaramayacaktı. Müzakerelerin kendilerine hiçbir yarar getirmedigini, aksine geri dönüş haklarını ellerinden aldığını gören Filistinliler, 2000 yılında yeniden ayağa kalkacak ve bu kez de İkinci İntifada başlayacaktı.

Geçtiğimiz yıllarda Filistin halkı bir üçüncü intifadaya olmasa da, önemli bir kolektif başkaldırıya yönelmişti. Kontrol noktalarında çantalarından çıkardıkları bıçakları, kendilerinin de düşman tarafından hemen oracıkta öldür-

rüleceğini bile bile işgalci askere saplayan gencecik Filistinlilerin bu eylemine "Bıçak İntifadası" denmişti. Neden bu yola başvuruyorlardı? Çünkü Batı Şeria'daki halkın elinde kalan tek silah buydu! "Filistin Özerk Yönetimi" sayesinde Batı Şeria silahsızlandırılmış, Siyonistler için dikensiz bir gül bahçesine çevrilmiş durumdaydı. Halen de öyle.

ABD emperyalizmi Filistin halkına "Yüzyılın Planı" adı altında Filistin tarihinin en ağır politik saldırılarından birini yapmış, İsrail Batı Şeria'daki işgalini kalıcılaştırmaya yönelmiş ve gerici Arap rejimleri İsrail'i tanımaya başlamışken, "Filistin Özerk Yönetimi" Siyonistlerle bir süredir

askıya aldığı güvenlik işbirliğine (kendi halkına karşı Siyonizmin açık polisliğine) yeniden başlama kararı almış bulunuyor. Ne alçaklık!

Ama dahası var. Kararın hemen öncesinde Filistin Kadın Komiteleri Başkanı Hitâm Saâfin ve yanı sıra beş Filistinli hiçbir suçlama ve yargılama olmadan Siyonistlerce idarî tutukluluk adı

altında evleri basılarak esir alınmıştı. Bu durum, Mahmud Abbas bürokrasisinin kararını elbette değiştirmeyi. Zira bu insanlar, Siyonistler kadar, işbirlikçi "Özerk Yönetim" in de çıkarları aleyhine, Filistin halkının çıkarları doğrultusunda siyaset yapıyorlar. Emniyet ki onlar kazanacak, Mahmud Abbas önderliği Filistinlilerce tarihin çöplüğüne atılacak!